

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

LIST TEGEN GEWELD

N° 2699

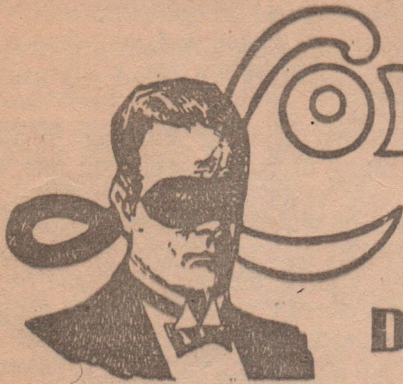

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LIST TEGEN GEWELD

HOOFDSTUK I.

JACHT OP EEN SCHURK

Omstreeks twaalf uur in de avond liep de «Prince Albert», een van de schepen van een Engelse Stoomvaartlijn, die de dienst van Londen op Cairo onderhoudt, de Avamporto Vittorio Emanuele bij Genua binnen, om daar voor anker te gaan bij een van de talrijke dammen, die deze prachtige haven, zeker wel de mooiste van de Middellandse Zee, en waarvan de doorsnee ruim twee kilometer bedraagt, rijk is.

Eén van de passagiers wendde zich vrij ongeduldig tot de kapitein en vroeg :

— Hoe is het, sir, denkt u dat we hier lang moeten wachten, voor we

aan land kunnen gaan ?

— Ik ben bang, tot zolang de communicatie hersteld is met de wal, mijnheer.

— Maar wilt u mij dan tenminste niet zeggen, waarvoor dit allemaal nodig is ?

De kapitein haalde de schouders op en antwoordde :

— Schijnbaar hebt u niet alles opgemerkt, wat hier aan boord van het schip is gebeurd de laatste uren.

— Ik weet, dat er een gevangene ontsnapt is, die u had moeten overbrengen naar Londen. Ik weet, dat de man overboord is gesprongen en waarschijnlijk verdronken zal zijn.

En dan weet ik verder, dat ik veel haast heb en graag zo snel mogelijk aan wal zou willen gaan, riep de passagier uit.

Maar de kapitein verloor zijn kalmte geen ogenblik.

Hij was een Brit van het echte ras. Hij wist bovendien, dat hij in zijn recht stond, en antwoordde ijskoud:

— Ik kan mij dat heel goed voorstellen, mijnheer, en toch moet ik u verzoeken wat geduld te hebben, totdat het onderzoek aan boord van het schip is afgelopen. U zou waarschijnlijk anders gesproken hebben, als u geweten hadt, wie de vluchteling was, die er in geslaagd is met behulp van een medeplichtige uit de cel, te ontsnappen.

— En wie is het dan wel, mijnheer? vroeg de passagier, die onwillekeurig onder de indruk was gekomen van de ernst, waarmee de kapitein had gesproken.

— Een uiterst gevaarlijk misdadiger. Zijn naam is Erle Wilson, maar ik merk, dat die naam u niets zegt. Over een paar maanden echter zult u wel anders oordelen, daarvan ben ik overtuigd. Hebt u wel eens gehoord van het « Genootschap van de Gouden Sleutel »?

De passagier knikte bevestigend, en antwoordde:

— Ik meen die naam wel eens gelezen te hebben in verslagen van belangrijke rechtzaken, roofmoorden, inbraken en zulke dingen.

— Welnu, mijnheer, van die beruchte misdadigersbende, die haar vertakkingen heeft over de hele wereld, was die Wilson de aanvoerder.

— Dus hij was de man, die uit de cel ontvluchtte en overboord is gesprongen?

— Inderdaad, mijnheer.

— Maar waarom heeft men dan niet direkt een radiogram naar de

kust gestuurd, als ik vragen mag? Waarom heeft men niet direkt een boot gestreken, om de vluchteling te achtervolgen?

Weer haalde de kapitein ongeduldig de schouders op, toen hij antwoordde:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, maar men kan wel zien dat u maar een zwakke voorstelling hebt van wie of wat die man eigenlijk is. Zijn vlucht was tot in alle delen uitstekend voorbereid, en toch was het pas eergisteren toen de ellendeling gearresteerd werd in Caïro, door toedoen van een man, van wie u zeker ook wel eens hebt horen spreken, John Raffles. Het werd onmiddellijk gemerkt, toen Wilson in het water sprong, en ik verzeker u, dat we geen tien sekonden later alles in het werk stelden om hem te achterhalen. Wij probeerden een boot uit te zetten; de davits weigerden. Wij probeerden het met de tweede boot. De katrollen, waarover de touwen lopen, die de boot dragen, zaten muurvast en de touwen bleken voor de helft doorgesneden te zijn. En zo was het met alle andere boten gesteld. Wat de radioapparatuur betreft, als u eens een kijkje in de hut wilt nemen, zult u zien, dat onze twee monteurs bezig zijn, te proberen het toestel weer in orde te brengen. Een gedeelte ervan moet enige minuten vóór de ontvluchting plaats greep, vernield zijn, en nu weet u meteen, waarom wij er niet in konden slagen, de aanvoerder van het misdadigersgenootschap te achterhalen, ofschoon wij na verloop van tien minuten toch nog een van de boten wisten uit te zetten.

— Maar weet u dan helemaal niet, kapitein, wie de medeplichtige geweest kan zijn, die de ijzeren deur van de cel geopend en die de ongelukkige Hudson heeft neergestoten?

— Dat weet niemand, mijnheer,

niemand heeft enig vermoeden en daarom ben ik tot mijn spijt wel verplicht, de heren, die zich hier willen ontschepen, te verzoeken, aan boord van het schip te blijven tot de politie een onderzoek zal hebben ingesteld. Maar daar komen mijn twee monteurs aan. Ik denk, dat zij klaar zijn met hun werk.

Inderdaad kwamen met snelle schreden twee jongelui dichterbij, die met de uniformpet schuin op het hoofd, op een paar passen afstand van de kapitein halt hielden en salueerden.

Daarop zei een van hen :

— De schade is hersteld, kapitein, al is het dan maar provisorisch. U kunt in ieder geval weer een telegram naar de wal zenden.

Onmiddellijk ging de kapitein naar het kleine vertrek, waar de zender was opgesteld en gaf de marconist, die net even zijn toestel probeerde, een kort telegram op, bestemd voor het hoofdbureau van politie te Genua.

Een paar minuten later al kwam het lakonieke antwoord :

— Wij komen.

Van dat ogenblik af kon men niets anders doen dan wachten.

De kade werd heel nauwkeurig in het oog gehouden, evenals de patrijspoorten, want het was volkomen zeker, dat zich aan boord van de « Prince Albert » die de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel moest overbrengen, een medeplichtige was geweest, die op de een of andere manier erin geslaagd was tersluiks aan boord te komen vóór het schip in Caïro het anker lichtte.

Er was ongeveer een half uur verlopen, toen het snelle geklop hoorbaar werd van een kleine motor, die de politieboot over het kalme water van de haven voortstuwde en enige minuten later legde dit bootje, ken-

baar aan de groene lantaarn halverwege de mast, langs zij van het grote schip aan en twee mannen klauterden behendig langs de valreep aan boord van het schip.

Het waren de commissaris van politie Bellano en de inspekteur Costi.

De kapitein wachtte de beide heren aan de valreep op en verzocht hun, hem naar zijn hut te willen volgen.

Daar gekomen, deelde hij hun mee, wat er aan boord van het schip gebeurd was, nauwelijks een kwartier voordat de « Prince Albert » op haar gewone ankerplaats zou meeren.

De beide Italiaanse politiemannen hadden aandachtig geluisterd en nu begon Bellano :

— Is de detektive, die zo zwaar gewond werd, bij kennis ? Kan men hem ondervragen ?

— Ik ben bang van niet, commissaris, antwoordde de kapitein hoofdschuddend. Hij is er lelijk aan toe. De scheepsdokter verklaarde, dat hij wekenlang volkomen rust zou moeten houden.

— Op welke manier is hij gewond ?

— Met een kromme, vlijmscherpe dolk, zoals de Fellah's ze veel gebruiken.

— Hebt u dat wapen bij de hand ?

— Hier is het.

De kapitein had een klein kastje in de wand van zijn hut geopend en nam er een dolk uit met een gevest van palmhout en met een kromme, bijna twee decimeter lange, en een halve decimeter brede kling, die met bloed bevlekt was.

Bellano bekeek het moordwapen aandachtig, en vroeg toen weer :

— Zijn er nog buitenlanders onder het personeel van uw schip ?

— Onder het machinepersoneel drie Fellah's, twee Arabieren, twee

Chinezen en een Nubiër. Het zijn tremmers, donkeymannen en stokkers.

— Hebt u zich al overtuigd dat al die mannen nog aan boord zijn?

— Natuurlijk zijn ze er allemaal nog. En als u mijn mening wilt weten, geloof ik ook niet, dat een van hen de hand in het spel heeft gehad, om die ongelukkige Hudson verraderlijk neer te stoten, die in de gang, waaraan de cellen liggen, de wacht hield.

— Waarom denkt u dat dit onmogelijk is?

— Ik heb niet gezegd, dat het onmogelijk is, maar ik kan mij niet voorstellen, dat een onbeschaafde Fellah of een Nubiër voldoende op de hoogte is van de constructie van een radiozender, om het juist zo te beschadigen, dat het niet direkt merkbaar is, zelfs niet voor de marconist en dat men toch niet in staat is, het te gebruiken.

— Dat is logisch, kapitein, riep Bellano uit. Wat u daar zegt, geef ik volkomen toe. Hoe verklaart u het echter, dat men in de hut van uw marconist kon binnendringen, zonder dat deze het gemerkt heeft?

— Dat is heel gemakkelijk te verklaren, mijnheer. Wanneer een schip de kust zo dicht genaderd is, dat men al de lichten van de stad duidelijk kan onderscheiden, dan heeft de marconist toestemming zijn post te verlaten, daar het dan verder geen nut meer heeft, hem daar te laten.

— Ook van die omstandigheid moet de medeplichtige dus op de hoogte zijn geweest, antwoordde de commissaris van politie.

Hij dacht een ogenblik na, wisselde in het Italiaans een paar woorden met Costi, die maar weinig Engels sprak en ging toen verder terwijl hij een gebaar van machteloosheid maakte:

— Wij zullen natuurlijk doen,

wat we kunnen, kapitein, om die Wilson terug te vinden en als het mogelijk is, ook zijn medeplichtige te ontdekken, maar wij moeten u zeggen, dat uw kansen slecht staan. Zelfs al zou de vluchteling de hele afstand zwemmend hebben moeten afleggen, dan nog zou hij zich al lang in veiligheid hebben kunnen brengen en een toevlucht hebben kunnen zoeken in de havenwijk met haar ontelbare nauwe, kronkelende steegjes, waar het wemelt van gespuis, en waar men de aanvoerder van het misdadigersgenootschap dadelijk zou hebben opgenomen, maar het lijkt mij bijna zeker, dat de hele ontvluchting voortreffelijk in elkaar is gezet en dat men de zwemmer wel een motorboot tegemoet zal hebben gestuurd, om hem halverwege op te pikken en wie weet, waarheen te brengen. Ik zal echter niet vertrekken, voor ik het hele personeel heb ondervraagd. Kunt u mij een tolk verschaffen?

— De eerste machinist kent voortreffelijk verschillende Egyptische dialecten en de Chinezen spreken allen een beetje Engels.

— Laten wij dan direkt aan het werk gaan, als u het goed vindt.

De commissaris had de kromme dolk bij zich gestoken en de drie heren gingen nu, vergezeld van de eerste stuurman en de maconist, naar een tamelijk ruim vertrek, dat als eetzaal voor de passagiers tweede klasse was ingericht en waar nu de leden van de bemanning, die daartoe maar enigszins in aanmerking kwamen, werden verhoord.

De commissaris liet aan ieder van hen de dolk zien. Niemand herkende het wapen als het zijne.

Toen kwam er een ogenblik, waarop de naam van een van de leden van het machinepersoneel werd afgeroepen, die echter niet kwam opdagen.

De naam van die man was Abdoel Rameh. Hij was pas een dag of vier tevoren aangemonsterd.

Men zocht het hele schip door. De man bleek nergens te vinden te zijn.

Maar wel vond men in een kier van de kooi, waar deze man geslapen had, een klein pakje verborgen, gewikkeld in een doek, dat een aantal kleurmiddelen bleek te bevatten.

Voor een scherpzinnig man als de commissaris was er nu geen twijfel meer mogelijk; de zogenaamde Abdoel Rameh had zich als een Fellah

aangemeld, maar hij was blijkbaar een blanke en het kleine pakje met kleurstof had moeten dienen om zijn nieuwe huidskleur wat op te frissen, als deze aan boord door een of ander toeval mocht zijn beschadigd.

Daar het nu echt geen nut meer had, de passagier langer vast te houden, werd de loopbrug uitgelegd en men kon aan wal gaan.

Maar het bleef toch een raadsel, hoe die blanke medeplichtige had weten te verdwijnen.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES NEEMT DEEL AAN DE JACHT

Onder de passagiers, die zich in Genua ontscheepten, waren twee heren, blijkbaar vrienden, die eerste klasse hadden gereisd en wier oorspronkelijke bestemming Londen was geweest.

Deze twee mannen waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand. En voor een beter begrip van het verdere verloop van dit avontuur, is het noodzakelijk, in het kort te vermelden, hoe de beide vrienden in Genua waren.

Het was nog pas een paar weken geleden, dat Raffles voor het eerst in aanraking was gekomen met Erle Wilson, toevallig zijn ware aard had ontdekt en tot de ontdekking was gekomen, dat de zogenaamde zaakwaarnemer enige maanden tevoren gekozen was tot aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een machtige misdadigers-organisatie, die haar vertakkingen over de hele wereld had. Een reeks gevaar-

lijke avonturen had hem herhaalde malen tegenover de schurk geplaatst en al meermalen had zijn leven gevaar gelopen.

De laatste keer had hij zijn redding alleen maar te danken gehad aan de tussenkomst van een vrouw, Ella Manoury genaamd, die indertijd in de macht was geraakt van Erle Wilson, die misbruik maakte van een donker ogenblik in het verleden van de jonge knappe vrouw, haar op allerlei manieren exploiteerde en als een slavin gevangen hield in zijn oud, geheimzinnig huis, vol verraderlijke valstrikken, in de Chapel Street in Londen.

Raffles had deze vrouw, die door Wilson zwaar gewond was, weten te redden en haar met behulp van zijn snelle vliegtuig naar Caïro overgebracht, om haar buiten bereik te brengen van de wraakgierigeschurk. Maar ook daar bleek de ongelukkige vrouw niet veilig te zijn geweest in het ziekenhuis, waarin hij haar

onder een valse naam had doen opnemen, want een Arabier, Ibrahim Dhâr genaamd, die haar enige tijd geleden in gezelschap van de aanvoerder van de bende, waartoe ook hij behoorde, in Caïro had gezien, had haar verblijfplaats ontdekt en daarvan direkt Wilson in kennis gesteld.

Want deze Fellah was slim genoeg geweest om te begrijpen, dat de arme slavin van de «Meester», zo luidde de titel van de aanvoerder, blijkbaar aan zijn toezicht was ontsnapt. En hij beraamde dadelijk een plan om haar desnoods uit de weg te ruimen, zodra hij daarvoor van Wilson uit Londen het bevel zou ontvangen.

Maar weer kwam Raffles tussenbeide. Hij wist Wilson door een list naar Caïro te lokken en hem, zowel als de Fellah Ibrahim Dhâr in handen van de politie over te leveren.

De ongelukkige vrouw echter, die hij zich had voorgenomen te beschermen en een ander leven te laten beginnen, had hij met behulp van zijn vliegtuig, dat nog altijd op het landingssterrein bij Caïro veilig in de hangar wachtte, naar een plaats overgebracht, waar de duivel in mensengedaante, die luisterde naar de naam Erle Wilson, haar onmogelijk zou kunnen vinden, naar het Diamanteneiland, een van zijn schateilanden, onbewoond, op maar een paar van zijn meest vertrouwde dienaren na of beter gezegd, dienaressen, want het waren allen vrouwen.

Raffles was bijtijds terug gekomen om de arrestatie van de Meester mee te kunnen maken en hij had zich gehaast met Brand passage te boeken aan boord van hetzelfde schip, dat de gevangene naar Engeland moest overbrengen, terwijl de chauffeur James Henderson met het vliegtuig naar Londen was teruggekeerd.

De Grote Avonturier had de vlucht van zijn doodsvijand met eigen ogen moeten zien gebeuren, zonder echter iets te kunnen doen om die te beletten.

Het was avond geweest, heel donker en van de ontvluchting van de ellendeling had hij niets anders gemerkt dan de plons van een lichaam in zee, gevolgd door enige snelle slagen.

Raffles had niets gemist van wat er aan boord van de «Prince Albert» was gebeurd, sinds het ogenblik, waarop Wilson ontvlucht was, nadat zijn medeplichtige, vermoemd als Arabier, alles voor de vlucht in gereedheid had gebracht, de detektive Hudson had neergestoken en de deur van de cel had geopend, waarop Wilson, nadat zijn helper de boeien had doorgevijsd, niets anders te doen had, dan de trap naar het dek op te hollen en overboord te springen.

De Grote Onbekende had ook een en ander opgevangen van het verhaal, waaraan Bellano benedende de bemanning had onderworpen en zo wist hij dus nu, dat een blanke, die zich als Arabier had voorgedaan en zich als tremmer had laten aanmonteren, vermist werd en zonder enige twijfel als de medeplichtige van Wilson moest worden gezien.

Hij aarzelde dus geen ogenblik zijn reis in Genua te onderbreken, om te proberen in deze stad het spoor van zijn doodsvijand terug te vinden.

In ieder geval had hij een groot voordeel op zijn tegenstander behaald.

Lange tijd was Wilson er in geslaagd de Londense politie zand in de ogen te strooien, die niet kon, of durfde aannemen, dat de deftige, bekende zaakwaarnemer identiek was met de aanvoerder van een zo gevaarlijke bende als het «Genootschap van de Gouden Sleutel», maar

dit zou hem nu niet langer mogelijk zijn.

Wilson was naar Caïro gekomen, onmiddellijk na de ontvangst van een in een geheime code gesteld telegram van Ibrahim Dhâr, die al jaren wegens een zwaar misdrijf door de Egyptische politie werd gezocht. Hij had met deze Fellah in een eenzaam huis in genoemde stad een bijzonder compromitterend onderhoud gehad, dat door een aantal politiemannen kon worden afgeluisterd en er viel aan zijn identiteit nu niet langer te twijfelen.

Hij zou zich voortaan overal voor de politie verborgen moeten houden, want op dit ogenblik al zou men zijn signalement naar alle punten van de aardbodem hebben verzonden en alle landen, die met Engeland een uitleveringstraktaat hadden gesloten, zouden de schurk direkt in verzekerde bewaring nemen, wanneer het de politie lukte hem in handen te krijgen.

Raffles overpeinsde dit alles, terwijl de taxi, die zij op de kade te pakken hadden gekregen, hem en Brand naar het Hotel Continental bracht, aan het Piazza Diferrari gelegen, in het hartje van de stad, waar ook een pompeus ruitersstandbeeld prijkt van de Italiaanse nationale held Garibaldi.

Ze hadden niet veel moeite, een paar goede kamers te krijgen, want het zou nog minstens een volle maand duren, voordat de eerste toeristen uit het westelijk Europa hun opwachting zouden komen maken in een van de mooiste havensteden van Italië en misschien wel van de hele wereld.

Het was al bij een uur, toen Raffles en Brand hun slaapkamers opzochten, nadat eerstgenoemde een telegram had verzonden aan zijn trouwe chauffeur James Henderson, waarin hij hem opdroeg direkt naar

Genua en naar het Hotel Continental te gaan, nu echter met de snelste auto, die in de garage van Raffles te vinden was.

De twee slaapkamers van Raffles en Brand grensden aan elkaar en stonden met elkaar in verbinding door een tussendeur, zodat de beide vrienden, wanneer zij wilden, met elkaar konden praten.

Raffles was tot dusverre tamelijk stil geweest en het was werkelijk geen wonder, want zelfs voor een man van zijn geestkracht was het een harde slag, na veel moeite en gevaren zijn doel bijna te bereiken, om dan nog op het laatste ogenblik te moeten toezien, hoe al dat werk ongedaan werd gemaakt en hoe het wild ter elfder ure nog wist te ontsnappen.

Hij kwam nu, een sigaret in de mond, de handen in de zakken, de kamer van Brand binnen, die zich tamelijk moe voelde, ging op een stoel zitten, strekte zijn lange benen voor zich uit, en vroeg toen:

— Vindt je Genua niet een mooie stad?

Brand keek zijn vriend verwonderd aan, daar hij deze vraag op dit ogenblik niet verwacht had, en antwoordde toen:

— Een van de mooiste steden van de wereld en zeker wanneer men haar op een mooie lentedag vanuit zee nadert.

— Dat verheugt mij. Heb je de haven al eens goed bezichtigd? Ik bedoel speciaal de havenwijk. Het zijn nauwe, voor het merendeel heel steile straten, die dikwijls niets anders zijn dan hoge trappen, met reusachtige treden, waarop soms drie, vier huizen naast elkaar staan en die voor een voertuig dus onbegaanbaar zijn.

— Nee, Edward. Ik ken die wijk maar heel oppervlakkig.

— Dan zul je nu de gelegenheid

krijgen, haar wat beter te leren kennen, want ik ben van plan daar mijn tenten op te slaan, zodra Henderson bij ons is. Maar van morgen af al wil ik samen met jou een onderzoek beginnen.

— Nu begrijp ik pas wat je bedoelde, riep Brand uit. Je bent dus overtuigd, dat Wilson zich hier bevindt?

— Hier, en nergens anders. Hij zal wel zo verstandig zijn, voorlopig onder te duiken, want hij moet begrijpen, dat de politie verwoed jacht op hem zal maken, dat ieder station nu al aan een zorgvuldige bewaking wordt onderworpen en dat men overal zijn signalement heeft verspreid, dat hij heel moeilijk kan veranderen wegens zijn verbazend grote haviksneus, dat verder op alle uitvarende boten toezicht zal worden gehouden en dat er in ieder hotel navraag zal worden gedaan.

— Zou een man als Wilson geen andere middelen tot ontvluchting hebben?

— Hij zou met een duikboot of met een vliegtuig de wijk kunnen nemen, antwoordde Raffles met een toestemmend hoofdknikje. Ik geef toe, dat al in enkele gevallen misdadigers van het vliegtuig gebruik hebben gemaakt om te ontkomen. Maar in al die gevallen was hun vrijheid maar van heel korte duur, want er bestaat iets, dat nog veel sneller is, dan het allersnelste vliegtuig dat er bestaat, en dat is de radio. Een telegram gaat vlugger dan een vliegtuig en als men alleen maar weet dat een misdadiger met zo'n toestel is ontsnapt, dan hoeft men niets anders te doen, dan alle politie-autoriteiten van steden, waarbij zich vliegvelden bevinden, te waarschuwen.

— De misdadiger kan onderweg op een gewoon veld landen en het toestel in de steek laten, riep Brand

uit.

— Zonder twijfel, maar dan bevindt hij zich in juist dezelfde positie als iemand, die met een auto of een motor vlucht en dat voertuig aan de kant van de weg ergens laat staan, om lopend verder te gaan. En ik geloof, dat de man, die een auto gebruikt, in 't voordeel is bij 'n ander, die zijn vliegtuig neemt, want het is duidelijk, dat zo'n toestel, toch altijd lichtelijk minder voorkomt dan een auto en dus ook veel eerder de aandacht bij een landing trekt. Hoe dan ook, ik ben er zeker van, dat Wilson eerst eens een paar dagen wil afwachten, tot de storm luwt en hij met kans van slagen weer terug kan keren naar Engeland, al kan ik niet goed begrijpen, wat hij daar nog te zoeken heeft.

— Zijn bezittingen liquideren natuurlijk.

— Je zegt dat alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld is. Maar het zal hem niet gemakkelijk vallen, dat verzeker ik je. Op dit ogenblik zal men al nauwkeurig toezicht houden op zijn personeel; en de banken, waarbij hij zijn kapitaal belegd heeft, zullen natuurlijk al opdracht hebben de hele rekening te blokkeren en ook de politie te waarschuwen, zodra Wilson zich komt aanmelden.

— En denk je hem speciaal in deze havenwijk te vinden? vroeg Brand verder.

— Als hij werkelijk in Genua is, beste kerel, dan denk ik, dat hij een toevlucht heeft gezocht onder het geboefte, dat in de buurt van de haven huist, in dat doolhof van smalle straten en stegen, zo goed als ontoegankelijk en waar zelfs een razzia, door een sterke politiemacht uitgevoerd, niet veel effect heeft, daar deze wijk tientallen verborgen uitwegen heeft en men bijna het hele Italiaanse leger zou nodig hebben,

om ze allemaal behoorlijk af te zetten. Zelfs dan zou het twijfelachtig zijn, of men het wild op die manier in handen zou krijgen, want onder de grond zet dit geheimzinnige doolhof zich voort en men heeft mij wel eens verzekerd, dat het Genua onder de aardkorst op zijn minst zo groot is, als de stad van die naam er boven.

— Iets als Rome dus? vroeg Brand vol belangstelling.

— In zekere zin, ja. Maar de catacomben van Rome zijn onder leiding van een betrouwbaar gids in een enkele dag te bezoeken en dan zonder gevaar, flink breed, heel modern, en nuchter verlicht door elektriciteit. Maar de riolering van deze stad is merendeels heel dicht onder de oppervlakte van de straat aangebracht, veel uitgestrekter, veel geheimzinniger, veel gevaarlijker om te doorzoeken en ik geloof, dat men wel minstens een week zou nodig hebben, voordat men alle gangen en onderaardse vertrekken zou hebben bezocht.

— Maar Edward, als de leden van het genootschap hun aanvoerder inderdaad in dat doolhof verborgen houden, hoe denk je de schurk dan wel te vinden? vroeg Brand.

— Natuurlijk ben ik niet van plan, naar Wilson te zoeken op de manier van de man, die een naald in een hooiberg zoekt, want dan zou waarschijnlijk een mensenleven nauwelijks voldoende zijn. Maar wanneer wij goed de ogen open zetten, wanneer wij ons vermommen, wanneer wij ons voordoen als leden van het genootschap, dan zou het al heel

vreemd moeten lopen, wanneer wij niet vroeg of laat op een of ander spoor kwamen.

— Maar mijn hemel, Edward, ik heb helemaal niets van een Italiaan, riep Brand verschrikt uit. Bij mijn blauwe ogen kan ik bezwaarlijk een zwarte pruik opzetten en al praat ik een aardig mondje Italiaans, het Genuees havendialect is mij volkomen vreemd.

Raffles haalde even de schouders op en antwoordde:

— Ik verg volstrekt niet van je dat je de Italiaan zult spelen. Onder de dokwerkers zijn een groot aantal lui van een andere landaard, veel Polen en Denen, maar ook Noren met grijze ogen, Nederlanders, Engelsen en Fransen met blauwe ogen. Zelfs Laplanders, IJslanders, Jutlanders en hoe zij verder mogen heten. Het is een vreemd allegaartje, minstens zo bont als in Port Said of Hong-Kong, en als ik zeg, dat men hier alle naties van de aarde vertegenwoordigd vindt, dan geloof ik niet te overdrijven. Het zal dus absoluut niet opvallen, wanneer jij met je blauwe en ik met mijn grijze ogen onder die lui verschijnen. Wij zullen baliekluivers of kadewerkers zijn, sjouwers of kruiers en als wij die rol maar goed spelen, dan hebben wij het belangrijkste al te pakken.

— En Henderson? Wat zal die zijn?

— Wel, hij zal zeker een voortreffelijke sjouwer zijn, antwoordde Raffles lachend. Men zal hem voor een tweede Carnera aanzien, dat is alles.

HOOFDSTUK III.

IN DE HAVENWIJK

Er waren een paar dagen verlopen sinds Raffles en Brand hun intrek hadden genomen in het Hotel Continental en zij hadden hun tijd besteed om zich bij een uitdrager te voorzien van alles, wat zij nodig dachten te hebben voor hun vermomming.

Raffles en Brand hadden gauw genoeg opgemerkt, dat er in de kroegen van Genua over misdaden nardop en vrijuit gesproken werd, zonder dat men zich in het minst voor elkaar ontzag en dat kwam doordat deze wijnhuizen bijna uitsluitend door boeven werden bezocht, die geen ogenblik aan de mogelijkheid dachten, dat zij elkaar onderling zouden kunnen verraden.

Bij uitzondering gebeurde dit wel eens, maar dan zat er steeds een vrouw achter en ook steeds liep de verrader zijn noodlot tegemoet, want men kon er wel op rekenen, dat hij de een of andere vroege morgen ergens op een straathoek gevonden werd met een ponjaard in het hart of een kogelgat in het hoofd.

Want al deze boeven hielden er een soort ongeschreven wet op na, en wie er tegen zondigde, maakte zich aan een halsmisdaad schuldig.

Ieder wist dat hier. Men was dus gewaarschuwd.

Zo verliepen er enige dagen en Raffles was er nog niet in geslaagd ook maar iets op te vangen, waaruit hij zou kunnen afleiden, dat zijn doods vijand inderdaad een schuilplaats had gezocht en gevonden temidden van dit uitschot van de maatschappij.

Toch dacht hij er niet aan nu al

zijn pogingen op te geven.

De vierde dag kwam James Henderson, de reusachtige chauffeur van John Raffles, zich in het Hotel Continental aanmelden. Een volle dag eerder, dan zijn meester hem verwacht had.

Raffles keek de reus enige tijd zwijgend aan, zoals hij daar voor hem stond in de hall van het grote hotel, gekleed in zijn eenvoudige, maar smaakvolle livrei en zei toen hoofdschuddend:

— Ik had je gezegd, dat er een beetje haast gemaakt hoefde te worden, James. Niet echter, dat je als een bezetene door heel Europa moest razen. Hoeveel kilometers heb je gemiddeld per uur gereden?

— Nauwelijks honderd, Mylord, antwoordde Henderson met een berouwvolle uitdrukking op z'n trouwhartig gezicht.

— Maar dat is onmogelijk. Je moet er minstens honderdtwintig per uur hebben afgelegd, onverbetterlijke kerel, riep Raffles uit. Anders kon je onmogelijk al hier zijn.

— O, ik heb niet zoveel geslapen en zestien uur per dag gereden, Mylord, antwoordde de reus met neergeslagen blik.

Raffles wisselde een haastige en veelzeggende blik met Brand, die zich bij hem had gevoegd.

Wat kon er gezegd worden tegenover zoveel aanhankelijkheid, die een man bewoog, vier dagen achter elkaar maar enkele uren slaap te genieten en al die tijd zestien uren per etmaal achter het stuur van een snelle auto te blijven?

Hij legde slechts zijn hand op de brede schouder van de reus en zei zacht:

— Het is goed, James.

Dat was voor de brave kerel ruim voldoende.

Zijn gezicht klaarde direkt op na deze woorden en hij begon nu aan Brand uit te leggen, welke route hij gevolgd had en hoe hij hier en daar de douanen had weten te verschalken, om vooral geen tijd te verliezen.

Hij had een pas, die hem regelrecht naar Genua moest brengen en dat was maar goed ook, want met de kennis van vreemde talen was het bij Henderson nog altijd niet al te goed gesteld.

Nauwelijks was Henderson bij Raffles en Brand, of de Grote Onbekende ging er toe over, zijn veldtochtplan verder uit te werken.

De auto werd neergezet in een garage, zo dicht mogelijk in de buurt van de haven en de garagehouder kreeg te horen, dat hij de auto zou moeten afgeven aan ieder, die zich met een door de eigenaar getekend kaartje kwam aanmelden, want Raffles begreep, dat hij wel eens in de noodzakelijkheid zou kunnen komen, zijn vermommening te veranderen en dan zou de man kunnen weigeren de auto aan een hem totaal onbekende man af te geven.

Vervolgens werd ook voor de reus een versleten pak gezocht en dat was lang niet gemakkelijk, want Henderson was van een postuur, die zelfs de befaamde Baer, de overwinnaar van Carnera, met bewondering zou hebben vervuld.

Toch slaagde men tenslotte ook hierin, maar niet dan ten koste van heel wat kleermakerswerk, waarvan hij zich echter uitstekend wist te kwijten.

Laat in de avond van de dag, waarop Henderson was komen op-

dagen, verlieten de drie mannen het hotel, al helemaal vermomd, nadat Raffles de gerant had verteld, dat hij en zijn beide metgezellen helemaal geen toeristen waren, zoals de man zich misschien had voorgesteld, maar eenvoudig Londense detektives, op zoek naar een gevaarlijke boef.

En daar Raffles een week vooruit betaald had en zijn bagage achterbleef, dacht de gerant er niet aan enige opmerking te maken.

Nadat Raffles hem tenslotte had doen beloven in geen geval met derden hierover te spreken, vertrok het drietal, voorlopig met een onbekende bestemming.

Het was al bij twaalfen, toen zij de havenwijk bereikten.

Hun eerste zorg was natuurlijk voor een nachtlogies te zorgen.

Na enig zoeken slaagden zij er in, een kleine kamer te vinden in een matrozenlogement, waar zij op harde matrassen zouden moeten slapen.

Raffles gaf zich bij de huisbaas uit voor een zeeman, die hier was afgemonsterd en zijn metgezellen voor mannen, die in dezelfde omstandigheden verkeerden.

Het was voor zeelui, die zo juist zijn afgemonsterd en dus hun zak vol geld hebben, heel begrijpelijk, dat zij een beetje gingen passagieren en zo vertrokken zij weer, na van de logementhouder de verzekering te hebben gekregen, dat zij wat hem betreft terug konden komen wanneer de zon al lang aan de hemel stond. Zijn gelegenheid was, om zo te zeggen, dag en nacht open, want er was een kroeg bij en hij en zijn broer, die sprekend op hem leek, wisselden elkaar steeds af.

Raffles en zijn metgezellen hadden het niet beter kunnen verlangen.

Zij waren nu volkomen vrij in hun doen en laten en het zou echt

niet opvallen, wanneer zij een paar nachten onder water bleven. Dat was Signor Bastino van zijn klantjes wel gewend.

Als ze maar op tijd betaalden, dan was hij tevreden. De rest ging hem niet aan.

De drie metgezellen begonnen direct de sterk hellende straat af te dalen, waarin hun logement lag, en naarmate zij lager kwamen, bleek het hen, dat men in deze buurt heel laat naar bed ging.

Het krioelde er van wijnhuizen en uit bijna al die gelegenheden klonk het geluid van een harmonica of van een fluit, lang niet onverdienstelijk bespeeld, en ook vaak gezang.

Er was nog veel publiek in de straten, maar het was geen publiek, dat men graag gezien zou hebben op de Piazza Diferrari. Voor een groot gedeelte bestond het uit dronken zeelieden, vissers en voor de rest uit misdadigers in verschillende graden, van gewone ladelichters af tot moordenaars, die er geen bezwaar inzagen voor een handvol soldi een medemens naar de andere wereld te helpen. Ook het vrouwelijk element was op dit nachtelijk uur nog druk vertegenwoordigd.

De straten waren hier heel nauw en schaars verlicht, eigenlijk niet anders dan door de lantaarns, die boven de deur van de wijnhuizen hingen.

Niemand schonk enige aandacht aan de zogenaamde zeelui, die rustig, met de handen in de zakken, verder liepen, en op die manier doordrongen tot in het hartje van de havenwijk.

Het was bijna één uur, toen zij een van de wijnhuizen binnen stapten en niet zonder moeite een plaatsje wisten te veroveren aan een van de weinige, wrakke tafeltjes, die deze kroeg rijk was.

Achter het buffet stond een man,

die voortreffelijk had kunnen dienen als model van een schilder, die zich tot taak had gesteld een portret van de befaamde rover Rinaldo Rinaldini te schilderen, met een bleke gelaatskleur, gitzwarte ogen, lang zwart haar en een puntbaardje.

De man schonk ijverig glazen vol, daarbij geholpen door een jonge vrouw met een olijfkleurig gezicht, waarin twee grote, zwarte ogen glinsterden.

Dat was Teresa, de vriendin van Millianto, de kroeghouder.

Zij bracht ook de glazen rond en nu en dan moest ze zich wel eens verdedigen tegen de aanhaligheden van vreemde zeelui, die hier in dit wijnhuis niet bekend waren.

Want het moest een vreemdeling zijn, die zoiets aandurfde.

Zodra Millianto namelijk iets dergelijks zag, en aan zijn blikken ontging maar heel weinig, liet hij een soort waarschuwend gebrom horen en het volgende ogenblik trok hij met een glimlach op zijn dunne lippen, maar met een dreigende uitdrukking in zijn ogen, bliksemsnel zijn lang mes uit de gordel en plantte het met de punt in de houten toonbank, waarna hij de waaghals, die het ondernomen had, Teresa aan te raken, met gefronste wenkbrauwen aankeek.

En zo vaak had Millianto dit manueel al moeten herhalen, dat de toonbank als het ware doorploegd was met een ontelbaar aantal gleuven en krassen, waar het scherpe mes in het hout was gedrongen.

Slechts hoogstzelden kwam het daarna tot een gevecht.

Meestal waren een paar gasten, die de gewoonte van Signor Millianto kenden, menslievend genoeg om de overtreders te waarschuwen, dat hij er beter aan zou doen, de handschoenen niet op te nemen, aangezien zijn bekwaamheid in het tweege-

vecht maar al te goed bekend was.

Wilde de boosdoener echter niet naar reden luisteren en absoluut vechten, dan bracht hij er altijd maar juist even het leven af en werd, uit een tiental wonden bloedend, naar buiten en naar 't dichtstbijzijnde ziekenhuis gedragen; maar dit laatste werd ook wel eens vergeten, als men het niet de moeite waard vond.

Het was in dit wijnhuis, dat Raffles en zijn beide metgezellen binnen stapten en direkt kwam Teresa achter het buffet vandaan en kwam met een koket lachje om de zinnelijke mond naar de drie Engelsen toe, om te vragen, wat zij wensten te drinken.

Raffles bestelde wijn en heel vlot stonden er drie glazen voor de mannen, gevuld met een wijntje, dat niet eens zo slecht bleek te zijn. In ieder geval heel wat beter, dan men in Londen voor tienmaal die prijs kreeg voorgezet.

Maar nu gebeurde er iets, waar Raffles niet zo snel op verdacht was geweest en dat hij dus niet kon belletten. Henderson wilde zijn rol van passagierend zeeman eens heel mooi spelen, en hij kneep Teresa zonder meer in haar wang, en vervolgens in het dikst van haar arm, terwijl hij haar ten overvloede in het misereabelste Italiaans, wat men zich kon voorstellen, toevoegde:

— Tu sonna bella madonna.

HOOFDSTUK IV.

EEN TWEEGEVECHT EN ZIJN GEVOLGEN

Verscheidene sekonden lang heerste er een bijna hoorbare stilte in de gelagkamer, die alleen een ogenblik werd afgebroken door een kort dof geluid. Dat was, toen de punt van Signor Milianto's mes met kracht in het hout van de toonbank drong.

Want de Italiaan had niet alleen de liefkozing gezien, maar ook de woorden van lof uit de mond van die brutale vrijer gehoord.

Vele gasten bleven met het glas in de hand roerloos zitten en keken verschrikt naar de man, die op deze manier de jaloerse kroegbaas letterlijk had uitgedaagd.

Toen werd een zacht gemompel gehoord en sommigen wendden hun sluwe blikken naar Milianto, die met de handen in de zijden gesteund, strak naar Henderson keek en blijkbaar op iets scheen te wachten.

Wat Raffles en zijn beide metge-

zellen betreft, zij begrepen eerst be-
sluit niet, waardoor deze plotselinge
stilte en verlegenheid veroorzaakt
waren en keken vrägend en verwon-
derd om zich heen.

Toen maakte Henderson in het Engels de opmerking:

— Waarom kijkt die zwarte aap
mij zo doordringend aan?

— Ik ben bang James, dat wij in
een of ander opzicht iets onhandigs
hebben gedaan. Madame Teresa is
inderdaad erg knap, maar het heeft
haar heer en meester, naar het
schijnt, ten zeerste mishraagd, dat je
dit op zo'n ondubbelzinnige manier
te kennen hebt gegeven. Ik geloof,
dat het maar beter is, dat wij de
aftocht blazen. Kom vrienden!

Raffles was opgestaan en deed
een paar stappen in de richting van
de deur, maar een zestal gasten,
alsof het zo maar toevallig was, was
al opgestaan en was voor de deur

gaan staan, die op deze manier versperd werd.

Raffles keek om zich heen.

En hij zag niets dan onverschillige, bloeddorstige, nieuwsgierige en grijnzende gezichten.

En hij begreep het direkt. Er werd hier blijkbaar op iets gewacht, waarin zij een rol moesten spelen en de veertig of vijftig mannen, die hier aanwezig waren, zouden zeker niet toestaan, dat zij weggingen.

Toch begreep hij nog niet goed, wat eigenlijk het plan van Millanto was, maar deze hielp hem uit de onzekerheid, door in de heersende stilte de twee volgende woorden met stentorstem uit te spreken.

— La Stiletta.

— Wat schreeuwt die kerel daar met zijn stem als een schorre omroeper? wilde Henderson weten, die het hele geval als een grap scheen te beschouwen.

— Hij roept « het mes », antwoordde Raffles zachtjes.

— En wat bedoelt hij daarmee?

— Het kan maar één betekenis hebben. Hij wil vechten.

— Vechten? Waarom? Met wie? riep Henderson verwonderd uit.

— Met wie anders dan met jou?

— Wat heb ik die bruin geblakerde baviaan dan gedaan? drong Henderson aan, die beslist niet bang, en alleen maar heel erg nieuwsgierig was.

— Je hebt net zijn vriendin in de wang en in de arm geknepen, en gezegd dat zij een schone dame was, antwoordde Brand fluisterend.

— Is dat alles? En is die man dàar zo kwaad om? Heeft hij daarom zijn mes in de toonbank geprikt? Nu, als hij dan beslist wil vechten dan kan hij zijn zin krijgen.

De reus was opgestaan en toen hij zich daardoor in zijn volle lengte verhief, ging er onder de Italianen, die bijna uitsluitend het wijnhuis

vulden en die allemaal tamelijk klein van stuk waren, een gemompel van bewondering op.

— Is dat niet te vermijden, Edward? wendde Brand zich fluisterend ongerust tot Raffles.

— Ik ben bijna bang van niet, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Zij zouden ons gewoon niet toestaan om te vertrekken, voor deze erezaak is uitgevochten. Henderson is onvoorzichtig geweest. Hij moet nu ook maar zelf de gevolgen dragen.

— Maar ben je dan helemaal niet bang voor de afloop? drong Brand aan. Ik denk, dat die kerel achter zijn toonbank een bekwaam en bloeddorstig vechtersbaas is.

— Ik maak mij geen ogenblik ongerust, Charles. Henderson is jarenlang in Mexico cowboy geweest en je moet weten, dat het mes daar voor de koeienhoeder even onmisbaar is als zijn harteklop. Ik heb hem in Tehuantepec zien vechten met een Mexicaan, die mijlen in het rond gevreesd was wegens zijn kracht en zijn behendigheid in het mesvechten, en binnen enkele minuten was de man niet meer in staat een vinger te verroeren.

Dit gesprek was snel en zachtjes in het Engels gevoerd. En in die tijd hadden een paar ijverige gasten, blijkbaar gewend aan deze soort verzetjes, een groot gedeelte van de gelagkamer vrij gemaakt, met inbegrip van de achterwand, waar volgens de regelen van de kunst niemand mocht staan, zodat de beide vechtersbazen nu vrij baan hadden.

Raffles had zich tot Henderson gewend en voegde hem nu op gesmoorde toon toe:

— Je bent gedwongen om te vechten, James, maar je zult zeker wel begrijpen, dat je die man niet mag doden.

— Ik zal alleen een paar riemen uit zijn huid snijden, Mylord, ant-

woordde de reus kalm. Een kleine aderlating zal het opgewonden heerschap geen kwaad doen, lijkt mij, maar als ik geweten had, dat het in dit land zulke gevolgen heeft, als men in een matrozenkroeg een knappe meid in de arm knijpt, dan had ik mij nog wel een keer bedacht. Ik schijn u al weer in ongelegenheid te hebben gebracht.

— Denk daar nu maar niet aan en verdedig je zo goed je kunt, antwoordde Raffles.

Over een breedte van drie meter en een lengte van vier waren nu alle tafeltjes en stoelen weggeruimd, waarvan een soort balustrade was gevormd, waarachter nu de aanwezige gasten gingen staan, opgewekt gekscherend alsof zij getuigen zouden zijn van een onschuldige grap.

Henderson had zijn eigen mes te voorschijn gehaald.

Het was een wapen, dat hem al jaren nooit verliet. De verbazende sterke Henderson was in staat met dit wapen met één stoot een eikenhouten plank van een duim dik te doorboren.

Brand wist, dat het niet de gewoonte was van Raffles om de capaciteiten van zijn trouwe chauffeur te overdrijven en toch klopte zijn hart, toen Milianto met zijn lang, stevig knipmes, waarvan de greep uit ivoor was vervaardigd, en dat al vaak dienst scheen te hebben gedaan, tegenover Henderson kwam te staan.

Een zacht gemompel steeg uit de rijen van de toeschouwers op en het was al gauw duidelijk, dat men nu echt niet absoluut zeker was van een overwinning van de vechtlustige kroeghouder.

De Engelsman trad tenminste zo zelfbewust en kalm op, dat de kenners begrepen te doen te hebben met iemand, voor wie het gevecht op het mes geen geheimen meer heeft.

De beide tegenstanders hadden

hun jas uitgedaan en deze om de linkerarm gewikkeld, het enige afweermiddel, dat bij dergelijke tweegevechten werd toegestaan.

Zij plaatsten zich recht tegenover elkaar in de open gelaten ruimte, om bijna onmiddellijk het gevecht te beginnen.

Met onstuimige woede wierp Milianto zich op zijn tegenstander, maar Henderson stond stevig als een rots, hij ging zelfs geen streep opzij, ofschoon de Italiaan hem als een tijger besprong, sloeg de gewapende arm met zijn omwikkelde linkerhand opzij en trof de Italiaan onmiddellijk daarop in de linker-schouder.

Een man als Henderson had zijn tegenstander onder deze omstandigheden kunnen doden, maar daar dacht de brave reus niet aan. Zelfs niet op dit ogenblik, nu zijn leven gevaar liep.

Men had hem uitgedaagd om een bagatel en juist omdat het in zijn ogen absoluut niets betekende, nam hij zich alleen maar voor de vechtersbaas een afstraffing toe te dienen, die hem zou heugen.

Milianto had een kreet van pijn en woede geslaakt, toen hij de punt van het staal in zijn schouder voelde doordringen.

Hij sprong terug, bukte zich als een tijger op het punt zich op zijn prooi te werpen, en stortte zich toen opnieuw op Henderson.

Ditmaal ging de punt van zijn dolk door de jas heen, die Henderson om de linkerarm had gewikkeld en raakte even het vlees.

Behendig weerde de Italiaan tegelijkertijd de stoot van zijn tegenstander af en het volgende ogenblik stonden de beide vechters borst aan borst, een uiterst gevaarlijke positie bij dergelijke gevechten, daar men dan elkaars bewegingen minder goed kan volgen en het mogelijk is, snel

en onverhoeds een verraderlijke stoot toe te brengen.

Bliksemsnel bracht de Italiaan de rechterarm achteruit en slingerde die daarop om het machtige lichaam van zijn tegenstander, om hem achter in de rug te kunnen treffen.

Maar Henderson was op deze manoeuvre verdacht geweest. Hij wist zich los te maken, juist op het laatste ogenblik en zijn mes haalde de rechterarm van de Italiaan over een grote lengte open, zodat het bloed direkt door de mouw drong.

Milianto, dol van woede door de kalmte van zijn tegenstander, en door de spottende uitdrukkingen van enige gasten, week achteruit en vloog voor de derde keer, blind van drift en al zijn vechtkunst vergetend, op de reus toe.

Nu had Henderson hem beter dan ooit in de borst kunnen treffen, want Milianto vergat zichzelf te dekken.

Maar Henderson stelde er zichzelf tevreden mee, zijn linkervuist met kracht vooruit te brengen en ongelukkigerwijs trof die vuist zijn tegenstander net tegen de neus, die direkt begon te bloeden en zienderogen opzwol, hetgeen het uiterlijk van de vechtersbaas niet bepaald verfraaide.

Half versuft wankelde Milianto terug en toen deed hij nog een laatste poging. Hij sloop om zijn tegenstander heen, zoekend naar een plek om hem te treffen.

Eindelijk meende hij een goede gelegenheid gevonden te hebben en in zijn ogen kwam een verraderlijke gloed.

Hij had gezien, dat Henderson met de achterwaarts geplaatste rechtervoet op maar een paar centimeter afstand stond van een grote plas wijn, afkomstig uit het glas, dat net een van de toeschouwers uit zijn handen had laten vallen. Bij het wij-

ken zou zijn tegenstander zeker in deze plas trappen en uitglijden.

Hij wachtte nog even en drong toen op zijn tegenstander in.

En wat hij gehoopt had, gebeurde ook.

Henderson raakte met de voet in de wijnplas, verloor even zijn evenwicht, en snel als de bliksem was de Italiaan bij hem, om de vallende Henderson dodelijk te treffen. Maar zover kwam het niet.

Henderson liet in de val zijn mes los, greep Milianto in de borst en stond het volgende ogenblik, met de Italiaan in zijn reusachtige vuisten, weer overeind.

En juist toen Milianto met een gebrul van zegepraal wilde toestoten, slingerde Henderson hem met zoveel kracht van zich af, dat hij met geweld tegen de achtermuur van de gelagkamer terecht kwam.

Er volgde een splinterend gekraak van houtwerk, en toen verdween Milianto plotseling, alsof hij door een onzichtbare hand bliksemsnel van het toneel van de strijd werd weggetrokken. Er was helemaal niets meer van hem te vinden.

Maar wel gaapte in de dunne houten achterwand een gat en Raffles, die voor zulke dingen goede ogen had, bemerkte dat zich achter dat gat het begin van een stenen trap bevond, waarlangs de kroeghouder waarschijnlijk naar beneden was getuimeld.

Sommige gasten keken verschrikt, anderen verbaasd en madame Terese riep met een uitdrukking van angst in de ogen:

— L'asino! Hij verraadt de onderdaardse gang! Wat zal de Meester zeggen?

Het volgende ogenblik scheen de vrouw spijt te hebben over deze onbedachtzame uitroep, maar het was al te laat. Raffles en Brand hadden het gehoord.

Zij hadden het versplinterde dunne schot gezien en zij begrepen, dat het toeval hen hier te hulp was gekomen.

Er was heel wat opschudding ont-

staan en van die gelegenheid maakten de drie vrienden gebruik, zonder opzien te verdwijnen, nadat Raffles het geld voor de vertering op de toonbank had gegoooid.

HOOFDSTUK V.

ONDER DE GROND

Het was omstreeks vier uur in dezelfde nacht, toen Raffles, Brand en Henderson door de straat slopen, waaraan het wijnhuis van Signor Milianto gelegen was.

Het geraas en getier was nu zo goed als helemaal bedaard en zelfs in deze wijk was het nu stil, al passeerden er nu en dan nog dronken kerels, voor het merendeel varengasten.

De drie mannen liepen langs het wijnhuis met langzame schreden, en terwijl zij voorbij gingen, wierp Raffles een blik door het kleine raam naast de deur, waarvan de ruit van binnen met planken voorzien was.

— Mijnheer Milianto schijnt er volstrekt niet op gesteld te zijn, dat men bij hem binnen gluurt, mompelde Raffles. Nu, naar wat wij vannacht gezien hebben, kan ik dat ook heel goed begrijpen. Er valt niet aan te twijfelen, of de man heeft iets te maken met het Genootschap van de Gouden Sleutel ».

— Je gelooft dus werkelijk, dat in het huis van Milianto de ingang te vinden is tot die geheimzinnige ondaardse schuilplaats, waarover je mij gesproken hebt ?

— Eén van de ingangen, Charles. Er zijn er vele dozijnen, vergeet dat niet. De uitroep van madame Teresa liet daarover geen twijfel.

— Maar het gat waardoor onze vriend verdween, zal toch niet de

echte ingang geweest zijn ?

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles glimlachend. Men kan niet aannemen, dat de lui, die naar de ondaardse gewelven gaan, zich eerst door iemand als Henderson door een houten schot laten werken. Nee, de echte ingang zal wel ergens anders zijn en dat schot was waarschijnlijk de zijwand van een trap, die er langs loopt. Hoe dan ook, ik ben hier gekomen, om een en ander eens te onderzoeken.

— En als wij iets ontdekken ?

— Dan zullen we naar omstandigheden handelen.

— Maar hoe komen we binnen ? Het lijkt me veel te gevaarlijk toe, om het aan deze kant te proberen, want er komen nog steeds mensen voorbij.

— Ik denk, dat er nog wel andere methoden zijn, om het huis van Milianto binnen te dringen, antwoordde Raffles. Het ligt niet ver van een zijsteeg, zoals je ziet en wij zullen zien, hoever we komen, als we daar een onderzoek beginnen.

De drie mannen liepen nog een paar meter verder en daarna gingen zij een steeg binnen, weinig meer dan een slop, met hele oude, wrakke huizen aan weerskanten, die aan de ene kant van het slop al snel overgingen in een lage muur, waarachter men een paar schrale armtierige populieren zag oprijzen.

Raffles bekeek de muur wat nauwkeuriger.

Hij bleek heel dik te zijn en er was een klein, blijkbaar heel stevig poortje in, van dik eikenhout, helemaal met mos overdekt, en waarvan het slot onder een dikke, rode korst roest bijna verdween.

Er zou zeker geen sprake van kunnen zijn, deze poort te openen, tenminste, wanneer men er geen vol uur aan wilde besteden en dat durfde Raffles niet aan, daar het dan al langzamerhand licht zou beginnen te worden.

— Het lijkt wel de muur te zijn rondom de binnenplaats van een eeuwenoud klooster, bromde Raffles zacht voor zich heen. Wij zullen er eens overheen proberen te klimmen.

Henderson, die wist wat dat betekende, zette zich schrap tegen de muur, en in een oogwenk was Raffles op zijn schouders en vandaar boven op de muur.

Brand volgde zijn voorbeeld en toen staken zij beiden de reus hun handen toe, die zich op deze manier op zijn beurt omhoog werkte.

Snel lieten zij zich aan de andere kant weer vallen en zij bleken nu inderdaad te staan op een soort binnenplaats van onregelmatige vorm, die waarschijnlijk in vorige eeuwen veel groter was geweest en waarop in de loop der tijden hier en daar kleine, lage huizen waren verrezen.

Raffles keek een ogenblik om zich heen en wenkte toen zijn metgezellen om hem te volgen.

Zij slopen langs de achterkant van een rij kleine huizen, en na een paar minuten stond Raffles stil bij het begin van een schutting, die een gedeelte van de binnenplaats omsloot.

— Ga eens tegen die schutting staan, James. Ik wil er overheen kijken, zei Raffles fluisterend.

De reus gehoorzaamde. Raffles ging op zijn schouder staan en keek

over de schutting.

Hij zag een klein erf met ruwe stenen en waar een aantal lege vaten stonden, die hij direkt als wijnvaten herkende.

— Wij zijn al waar we wezen moeten, fluisterde hij zacht tot Brand, die vol spanning stond te wachten.

Hij slingerde zich behendig over de schutting, waarbij hij niet meer geluid maakte dan een kat zou hebben gedaan en de beide anderen volgden hem.

Zij hoefden er niet aan te twijfelen, of zij bevonden zich hier aan de achterkant van het wijnhuis van Milianto.

In de achtergevel zat een lage, groen geverfde deur en het kostte Raffles maar heel weinig moeite, haar met één van zijn lopers te openen, nadat hij zich had overtuigd, dat er geen alarminstallatie aan bevestigd was.

Zij stonden in een smalle gang met grote, vierkante, beurtelings blauwe en witte tegels bevoerd.

Zij liepen deze gang uit, na zich te hebben overtuigd, dat alles in het huis doodstil was, en eindelijk hielden zij weer halt voor een gewone kamerdeur.

Raffles bracht zijn oog bij het sleutelgat en toen hij zag dat het daarbinnen volkomen donker was, opende hij ook deze deur, die echter niet op slot bleek te zijn.

De deur gaf toegang tot een eenvoudig gemeubileerd vertrek, dat naast of achter de gelagkamer lag.

Een tussendeur leidde er heen, waarvan de bovenhelft uit ruiten van matglas bestond.

Raffles hoefde alleen maar de knop om te draaien, om deze laatste deur te openen en nu stonden zij allen in de gelagkamer, die daar hol en leeg voor hen lag.

Er drong alleen een heel vaag

schijnsel in door, afkomstig van een lantaarn, die een stukje verder in de straat stond, maar dat toch sterk genoeg was, om erbij te kunnen zien, dat het gat in het dunne houten beschot al weer met behulp van een aantal oude planken door Millianto was dicht gespijkerd.

Raffles bleef een ogenblik stil staan voor deze hinderpaal en zei toen zacht:

— Het lijkt mij het verstandigst, als wij eenvoudig deze planken weer losmaken. Dat zal ons de moeite besparen, van het zoeken naar de eigenlijke ingang, die zich wel ergens anders zal bevinden.

Met behulp van een kleine beitel, die hij op de grond vond, maakte Henderson voorzichtig en zo zacht mogelijk de planken los en een paar ogenblikken later was de hinderpaal opgeruimd en konden de drie mannen door het gat kruipen.

Het was hier stikdonker en Raffles was genooddaakt zijn lantaarn aan te doen.

Bij het licht daarvan zag hij dat zij ongeveer halverwege een smalle stenen trap stonden, hoogstens een halve meter breed, en die uitgespaard scheen te zijn in een van de dikke muren van het eeuwenoude huis.

Het was dus duidelijk, dat de eigenlijke ingang ergens op de eerste verdieping moest zijn.

De trap ging nog ongeveer twintig treden omlaag en bij het sterk gedempte schijnsel van Raffles' zaklantaarn, daalden de drie mannen, lettend op het minste geluid, de trap af.

Deze bleek uit te komen op een nauwe tunnel, waarvan het einde helemaal niet te zien was, ook niet toen Raffles het er op waagde, zijn zaklantaarn op volle sterkte te laten branden.

Geen enkel geluid was te horen.

Het was hier beneden doodstil, stil als in een grafkelder.

Onversaagd stapten de drie mannen de tunnel binnen, die zich over een lengte van zeker honderd meter kaarsrecht uitstreckte, zonder door zijgangen te worden onderbroken.

De gang helde iets naar beneden, maar het verschil tussen begin en einde bedroeg zeker geen drie meter.

Plotseling beschreef de tunnel een scherpe bocht en werd nu ineens breder tot ongeveer drie meter, zodat er een soort zaal gevormd werd, veel langer dan breed, en aan het einde waarvan de drie mannen vaag een paar deuren meenden te zien.

Raffles deed een ogenblik zijn lantaarn uit en zodra hun ogen aan de duisternis gewend waren, zagen zij onder een van deze deuren een rode lichtstreep.

Raffles wendde zich nu tot zijn beide metgezellen en zei op gedempte toon:

— Wij zullen ons nu moeten voorbereiden op een ernstige hinderpaal, want ik kan niet goed inzien, dat de kerels, die daar ongetwijfeld achter de deur zitten, ons, vreemdelingen, goedschiks zullen toelaten. Daar heeft beslist een vergadering van bandieten plaats en wij gaan door voor Engelse zeelui. Zij zullen ons vragen, hoe wij hier gekomen zijn en het zou niet gemakkelijk zijn op die vraag een bevredigend antwoord te geven.

— Misschien kunnen wij het vertrek achter de deur wel op een andere manier bereiken, Edward, meende Brand fluisterend, en ongezien opnemen, wat er daarbinnen gebeurt.

— Wij kunnen het proberen, maar ik ben bang dat het niet gemakkelijk zal gaan, zei Raffles.

De drie mannen staken nu deze eigenaardig gevormde onderaardse zaal, die bijna vier meter hoog was,

in haar gehele lengte over, tot zij voor de deur stonden, waaronder zij net het licht hadden zien schijnen.

Raffles bukte zich en probeerde door het sleutelgat te kijken, maar hij kon niets onderscheiden. Of het sleutelgat was bedekt, of er leunde iemand tegenaan.

Maar al kon hij niets zien, horen kon hij wel, en toen hij zo enige ogenblikken had staan luisteren, kreeg zijn gezicht een ernstige uitdrukking. Na zich te hebben opgericht, wendde hij zich tot Brand met de woorden:

— Wilson is daarbinnen.

Met moeite weerhiëld Brand een kreet van verwondering en ontsteltenis.

— Weet je het zeker? vroeg hij ademloos.

— Ik zou zijn scherpe stem onder duizenden herkennen, gaf Raffles ten antwoord. Hij houdt juist een toespraak tot de vergadering daarbinnen.

— Maar Mylord, waarom lopen wij dan die deur niet gewoon in en vallen de schurk rauw op het lijf? vroeg Henderson, die zijn vuisten gebald had en die veel zin scheen te hebben, de daad maar direkt bij het woord te voegen.

Raffles legde hem echter dadelijk de hand op de arm en zei kalmerend:

— Er zijn enige bezwaren tegen je plan, vriend James. Ten eerste is er de deur. Ik ben overtuigd van je geweldige lichaamskracht, waarvan je dikwijls bewijzen hebt gegeven, maar zelfs jou zal het onmogelijk zijn met geweld deze zware eikenhouten deur, die verscheidene duimen dik is, open te lopen. Vóór je er doorheen zoudt zijn, zouden we al lang gegrepen zijn. Met alle gevolgen, daaraan verbonden. Dan vergeet je ook nog, dat het vertrek, achter deze deur, waarschijnlijk

stampvol mensen zal zijn en wat kunnen wij tegen veertig of vijftig bandieten beginnen, die in deze onderaardse stad voortreffelijk de weg weten, terwijl wij er vreemd zijn?

Brand was intussen een paar stappen verder gegaan, en onderzocht nu de tweede deur, op enige meters van de eerste.

Zij was even stevig en bleek gesloten te zijn. Maar het slot was nieuw en er zeker nog niet lang geleden ingezet.

De jongeman wenkte Raffles om dichterbij te komen en zei toen:

— Misschien geeft deze deur toegang tot een vertrek, grenzend aan de zaal, waar de boeven op het ogenblik vergaderen. Wat denk je er van als wij eens proberen daarbinnen te dringen?

— Geen kwaad idee. Wij zullen het eens proberen, gaf Raffles ten antwoord.

Hij haalde zijn lopers te voorschijn en na verloop van een paar minuten slaagde hij er in, de deur te openen.

Hij duwde haar zacht terug en nu stapten de drie mannen een vrij groot keldervertrek binnen, dat waarschijnlijk om de een of andere reden in de latere tijd van het grote gewelf was afgescheiden en dus ook van de aangrenzende zaal, door middel van een houten schot, dat tot aan de gemetselde zoldering reikte.

Er viel geen schijn van licht in deze ruimte, en Raffles kon dus zonder vrees voor ontdekking zijn eigen zaklantaarn weer aanknippen.

Hij liep direkt naar de houten wand toe, onderzocht hem even en haalde toen uit een van zijn zakken een kleine centerboor, waarmee hij al spoedig een gat van een paar centimeter doorsnee in de dunne houten wand had geboord.

Dadelijk deed hij zijn lantaarn uit

en nu viel een dunne lichtbundel door het net geboorde gat in het keldervertrek.

Raffles bracht zijn oog voor de opening en het volgende ogenblik wist hij, dat hij er goed aan gedaan had, zich niet in de aangrenzende onderaardse zaal te wagen, want er waren daar inderdaad op zijn minst vijftig mannen en een paar vrouwen, waaronder hij Teresa, de vriendin van Milianto herkende, die dicht bij een soort verhoging stond, aan het andere einde van de zaal.

En op die verhoging stond zijn doodsvijand, Erle Wilson, die net bezig was met driftige gebaren iets aan de mannen te vertellen, die vol aandacht naar hem schenen te luisteren.

Raffles bleef een ogenblik in diezelfde houding staan en richtte zich toen op.

Er lag een peinzende uitdrukking op zijn gezicht.

Hij wendde zich tot Brand en Henderson en zei zo zacht, dat zij hem nauwelijks konden verstaan:

— Als die kerels daar nog maar een kwartier bijeen blijven, dan is Wilson verloren. Wij hebben dan tijd, om snel de naburige politiepost te gaan waarschuwen en een paar dozijn goed gewapende mannen zullen wel voldoende zijn, om die troep daarginds bij verrassing te overvalen.

— Laten wij dat maar direkt doen, Edward, viel Brand in. Ik zal

blij zijn, als we die schurk op deze manier onschadelijk hebben gemaakt.

De drie mannen verlieten nu op dezelfde manier het vertrek weer en Raffles deed de deur behoedzaam dicht, zonder haar echter op slot te doen.

Zij aanvaardden de terugtocht, liepen door de verwijding van de gang, daarna de tunnel uit, bereikten de trap en begonnen hem te bestijgen.

Na ongeveer twaalf passen te hebben afgelegd, deed Raffles zijn lantaarn uit.

De overige tien schreden werden dus in volmaakte duisternis afgelegd, waarbij Raffles, die voorop liep, met de hand langs de wand tastte, totdat hij weer het gat in het houten schot in de achterwand van de gelagkamer zou hebben bereikt.

Maar na die tien treden te hebben beklommen vond Raffles geen opening, en evenmin ontdekte hij het zwakke schijnsel van de straatlantaarn.

Hij stond stil en tastte langs de stenen muur aan zijn linkerhand.

— Wat is er, wat doe je toch? vroeg Brand, die achter hem kwam, op ongeruste toon.

— Wat ik doe? Voor de drommel, ik zoek naar de opening.

— Wat is dat? Die moet er toch zijn!

— Zeker is ze er, maar ze is weer dichtgespijkerd en stevig ook!

HOOFDSTUK VI.

IN EEN GEVAARLIJKE SITUATIE

Een ogenblik bleven de drie mannen op de smalle trap bewegingloos staan.

Zij konden er niet aan twijfelen; de terugtocht was hen afgesneden en het was nu maar de vraag of dit

moedwillig was gedaan, dan wel of Millanto was begonnen met de opening weer dicht te spijkeren, die hij opengebroken had gevonden, om pas naderhand te gaan zoeken naar degene, die dit had durven ondernemen.

Maar Henderson wilde de zaak direkt oplossen.

— Laat mij eens voorbij, mijnheer Brand, fluisterde hij tot Brand, die zich vóór hem op de trap bevond. Dan zal ik dat varkentje wel eens wassen. Een paar duwen zullen wel voldoende zijn om die plankjes los te krijgen.

En met deze woorden wrong de reus zijn machtig lichaam, niet zonder moeite, op de smalle trap met zijn stenen wanden langs Brand, die van het hele voorval weinig begreep, maar niettemin erg ongerust was.

Raffles was een paar treden hogerop geklommen, om ruim baan te maken voor de reus, voor wie het indrukken van dit beletsel kinderspel zou zijn.

Maar terwijl hij dit deed, legde hij in de tastbare duisternis zijn hand op iets, dat onder zijn aanraking bewoog.

Onwillekeurig slaakte hij een zachte kreet en onmiddellijk klonk weer de stem van Brand:

— Wat is er, Edward? Wat gebeurt er?

— Niet veel goeds, beste kerel, antwoordde de stem van Raffles vanuit het donker, ik geloof, dat we in een val zijn gelopen. Ik heb net mijn hand op een mannenvoet gelegd. Kom, wij zullen er maar gauw een einde aan maken.

En op hetzelfde ogenblik verlichtte het sterke schijnsel van zijn lantaarn het bovenste gedeelte van de trap.

Op ongeveer iedere tree van die trap stond een man.

Zij hadden daar zo volkomen stil

gestaan, zonder hun aanwezigheid zelfs door een ademtocht te verraden, dat geen van de drie mannen er iets van gemerkt had.

Maar zij waren er, dat viel nu eenmaal niet te ontkennen.

En zij waren blijkbaar bepaald niet met vriendelijke gevoelens bezielde jegens de drie indringers, die net hun heiligdom waren binnengedrongen.

Voorop stond Millanto, nog bleek van het bloedverlies, zijn pois omzwachteld, maar met een gezicht, dat weinig goeds voorspelde.

Het was hem onmogelijk, in het schelle licht van Raffles' lantaarn iets te onderscheiden, maar klaarblijkelijk had hij de stem herkend van de man, die dezelfde nacht met hem gevochten had, want hij bromde vlug achter elkaar een paar rollende vloeken, weliswaar in zijn moedertaal, maar die door de reus heel goed begrepen werden.

Er stonden daar ongeveer zestien of achttien mannen, sommige met revolvers, andere met messen gewapend, die schitterden in het licht van de zaklantaarn en het was duidelijk, dat bij de eerste poging om de planken van de opening te verwijderen, de bandieten niet zouden aarzelen, van die wapens gebruik te maken.

Deze bevonden zich ook in verreweg de voordeligste positie, want zij stonden bovenaan de trap, die zij met hun revolvers konden bestrijken.

— Wij zullen terug moeten, vrienden, klonk de stem van Raffles, die zijn revolver in de rechterhand had genomen. Er zal nog wel een andere uitweg zijn.

— Als je mij maar eens uitlegt hoe, Edward, riep Brand terug. De trap achter mij is zo vol als het schellinkje van Haymarket Theater op een zaterdagavond.

— Dan kunnen we niet aarzelen,

vrienden. Dan moeten we door de opening, riep Raffles. We zullen in ieder geval onze huid zo duur mogelijk verkopen.

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen.

Hij stond juist voor de planken, die de opening afdekten en smeed er zich met zo'n kracht tegen, dat zij losvlogen alsof zij met lucifers in plaats van met sterke schroeven waren bevestigd, en de reus met een vaartje de gelagkamer binnen tuimelde, onmiddellijk gevolgd door Brand, terwijl Raffles door het felle schijnsel van zijn lantaarn de mannen boven op de trap het mikken heel lastig, zo niet onmogelijk maakte.

— Schiet dan toch ezels, hij zal ons nog ontkomen, de schurk. Ik had wel gelijk toen ik die rekel niet vertrouwde, schreeuwde iemand.

Er klonken een paar revolverschoten, die rakelings over het hoofd van Raffles vlogen en direkt klonken beneden aan de trap de schreeuwen van een tweetal bandieten, die de kogels in de volle borst hadden gekregen.

— Ja, een stelling als deze heeft zijn voor en zijn tegen, riep Raffles spottend uit en het volgende ogenblik was hij lenig als een panter door de opening gedoken.

Maar daarmee was men er nog niet.

Ook in de gelagkamer bleken een zestal bandieten verdukt te zijn opgesteld, die zich woedend op de drie mannen wierpen, zodat in de duisternis een verward handgemeen ontstond.

Gelukkig kon men hier niet van de revolver gebruik maken, omdat het te donker was om vriend van vijand te onderscheiden, en zo slaagden de drie mannen er in vechtend en worstelend de deur te bereiken en vervolgens de straat.

Maar het kabaal, het schieten op de trap en het geschreeuw van de bandieten scheen al de aandacht te hebben getrokken, want juist kwam er een hele grote afdeling carabinieri, uit minstens twintig man bestaande, die op patrouille was, aanrennen.

Nauwelijks hadden de bandieten de uniformen herkend, of zij verspreidden zich naar alle richtingen, voor zover zij daartoe nog gelegenheid hadden, want enigen van hen konden gearresteerd worden, nog vóór zij zich door de vlucht hadden kunnen redden. De overigen trokken zich snel terug door de opening in de achterwand van de gelagkamer en stormden hals over kop de trap af, voorbij de twee zwaargewonde bandieten, die daar lagen te zieltoegen, en de tunnel in.

Wat Raffles en zijn beide metgezellen betreft, zij waren een ogenblik midden tussen de carabinieri in en voor zij goed en wel beseften wat er eigenlijk gebeurde, hadden deze hun de revolver afgenomen, die zij bij de loop vasthielden, terwijl een brigadier met een bars uiterlijk riep:

— Al weer die verduivelde Inglese, die hier de boel op stelten komen zetten. Altijd moeten ze ruzie maken. Nu, een nachtje in de cel zal hen wel tot bedaren brengen.

— Een ogenblikje, mijnheer de brigadier, klonk dadelijk de stem van Raffles, die onmiddellijk het gevaar begreep, waarin hij zich bevond, want als het onder de bandieten bekend was, dat John Raffles onder de vermomming van Engelse matroos in handen van de politie was, dan zouden zij geen ogenblik aarzelen, deze te waarschuwen, dat zij er door het grootste van alle toevallen in geslaagd was, de lang gezochte avonturier in handen te krijgen, op wiens aanhouding door de

Engelse politie al jaren geleden een premie van duizend pond sterling was gesteld.

— Wat wilt u ? vroeg de brigadier bars.

— Ik wil alleen maar, mijnheer, dat u een hele hoge premie verdient, antwoordde Raffles. U hebt dan niets anders te doen, dan door het gat te gaan, dat u daar in de muur ziet, de trap af te dalen, de tunnel in te gaan, waarop die trap uitloopt en dan de eerste deur te forceren, die u vindt in een verbreding van die tunnel, nadat u de hoek bent omgeslagen. U zult daar een vijftigtal mannen vinden, boeven van de ergste soort en bovendien een zekere Erle Wilson, die, zoals u natuurlijk weet, even voor de haven ontsnapt is van de « Prince Albert », waarmee de bandiet naar Engeland vervoerd zou worden. Maar haast u, en neem zoveel mogelijk mannen mee, want anders zal alle moeite vergeefs zijn. Natuurlijk zullen zij daar beneden al gewaarschuwd zijn door de kerels, die door het gat in de wand wisten te ontluchten.

De brigadier scheen een ogenblik te aarzelen, maar de zogenaamde zeeman had met zoveel overtuiging gesproken, dat hij direkt zijn maatregelen nam.

Hij gaf dus op korte toon enige bevelen en direkt daalden er vijftien mannen onder zijn leiding de trap af, terwijl de overigen achterbleven, om de drie zeelui met de zware dienstrevolver in de vuist, te bewaken.

— Vertel mij eens, Mylord, zei Henderson tegen Raffles, nadat de uniform van de laatste ordebewaarder door het gat verdwenen was, kennen deze kerels, die er uitzien als apen, Engels ?

— Dat is niet erg waarschijnlijk, James, antwoordde Raffles, maar ik zou toch maar wat voorzichtig zijn.

— Is het voorzichtig als ik zeg, dat ik hen graag een stevige mep op hun hersens zou willen geven ?

Raffles antwoordde niet, maar bekeek de gezichten van de vijf politiemannen die hen omringden. En daarop las hij echt niets wat er op wees, dat zij begrepen hadden wat Henderson zoëven zei. Toch aarzelde hij nog even.

Zij waren nu ontwapend ; de politiemannen hadden revolvers, en zij zouden ongetwijfeld niet aarzelen er gebruik van te maken, wanneer zij werden aangevallen.

Bovendien was er hem veel aan gelegen de terugkomst af te wachten van de brigadier, om uit zijn mond te horen, of hij er in geslaagd was zich meester te maken van Erle Wilson, ofschoon hij de kans erg klein achtte, dat dit werkelijk gebeurd zou zijn, want stellig zou de zaal, waarin de vergadering van de bandieten plaats had, wel meer uitgangen hebben dan de deur naar de tunnel. Daartegenover stond, dat wanneer de brigadier terugkwam, de politiemacht aanzienlijk veel groter zou zijn, en dan was het moeilijk, misschien wel onmogelijk, om zich van dat lastige gezelschap te bevrijden. Maar terwijl Raffles hierover nadacht, had Henderson, die zich dikwijls wat al te vaak liet meeslepen door zijn lust om moeilijke vraagstukken met behulp van zijn vuisten op te lossen, ook deze Gordiaanse knoop al doorgehakt...

Gebruik makende van een ogenblik, dat een van de vijf carabinieri naar het buffét liep, of liever dit wilde doen, greep hij de man bij de nek en slingerde hem in het midden van zijn vier collega's en dit met zoveel kracht, dat twee van hen direkt tegen de planken gingen, terwijl de beide anderen zo verrast waren, dat zij er niet aan dachten van hun vuurwapens gebruik te maken.

Die besluiteloosheid duurde niet langer dan een sekonde, maar het was voor Raffles en Brand ruimschoots voldoende, om van de gelegenheid gebruik te maken.

Zij troffen de twee politieagenten met een harde vuistslag tegen de kaak, en als blokken rolden de twee mannen om, en bleven bewusteloos liggen.

Henderson had de deur al open gerukt en het volgende ogenblik stonden de drie mannen op straat.

Maar zij hadden een nadeel aan hun kant; zij wisten geen weg in dit doolhof van stegen en slopjes, dat voor de politieagenten, die zich vlug van de schrik hersteld hadden, geen geheim was.

Het was bovendien erg donker en

voor er vijf minuten verlopen waren, liep Raffles regelrecht in de armen van een patrouille van tien man, opmerkzaam gemaakt door de fluitjes van twee van de drie agenten, die de achtervolging hadden kunnen openen.

Daar er aan tegenstand niet te denken viel, liet Raffles zich met stoïcijnse kalmte boeien.

Maar toen hij een blik om zich heen wierp, merkte hij, dat Henderson en Brand niet bij hem waren...

Tijdens de vlucht waren zij van hem afgeraakt, een andere straat ingelopen, en zij zouden nu wel in vrijheid zijn.

En bij die gedachte plooide zich een glimlach om de lippen van de Grote Onbekende.

HOOFDSTUK VII.

LIST TEGEN GEWELD

Hijgend stonden Brand en Henderson een ogenblik uit te blazen aan de voet van een hoge muur, en op een plek, die zij helemaal niet kenden.

Het begon enigszins licht te worden en over een kwartier zou het volkomen licht zijn.

— Dat zijn wij nauwelijks ontlopen, James, zei Brand, nog kuchend van het harde lopen.

— Dat is zo, mijnheer Brand, maar hoe zal het gegaan zijn met Mylord?

— Ik hoop, James, en ik verwacht ook, dat een man als Mylord er wel in geslaagd zal zijn zich zelf in veiligheid te brengen. Hij is een primaroper en hij werd maar door twee van de carabinieri achtervolgd.

— Maar hoe vinden wij hem terug, mijnheer Brand? vroeg de reus, die allesbehalve gerust scheen te

zijn.

— Wees daarover niet bezorgd, James. Natuurlijk gaat Mylord bij de eerste gelegenheid de beste naar ons logement, waar wij hem wel vlug terug zullen vinden.

— Maar weet u de weg daarheen?

— Dat niet, maar ik ken de naam van de straat en ik spreek genoeg Italiaans om daarnaar te vragen.

Het duurde niet lang of een verkoper van ezelinnenmelk, die met een troepje van zeven ezels op stap was, duidde hem uit, waar hij de straat kon vinden, waarvan hij de naam genoemd had.

Dadelijk gingen de twee mannen op weg.

Maar zij hadden nog geen honderd meter afgelegd, of Brand legde plotseling zijn hand op de arm van de reus, en daarna trok hij hem snel

terug in een koetspoort.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg de reus verbaasd.

— Daar is Mylord! Kijk... daar!

Henderson keek de verlaten straat in, waar nog maar weinig voorbijgangers liepen; hij baldé zijn vuisten van woede en scheen direkt vooruit te willen stormen.

Want daarginds naderde John Raffles, de polsen geboid en omgeven door een zestal politieagenten.

— Vervloekt! Zij hebben Mylord gevangen genomen, de boeven! riep Henderson uit, en hij zou weggerend zijn, als Brand hem niet tegengehouden had, die maar al te goed begreep, dat de reus door zijn drift, op deze manier alles kon bederven, en de toestand van Raffles nog zou verergeren.

Plotseling werd Raffles aan het oog onttrokken: de agenten hadden hem een politiebureau binnengebracht.

Het volgende ogenblik viel de deur met een slag dicht en Brand en Henderson keken elkaar veelbetekend aan.

Maar zij hadden nog niets kunnen zeggen, of er kwamen opnieuw enige agenten aan, die gevankelijk een paar mannen met bebloede koppen binnen brachten, van wie bij één van hen het rechteroog was dicht geslagen, en ofschoon Brand hen niet herkende, hoefde hij er niet aan te twifelen, of het waren de bandieten, met wie zij net te doen hadden gehad in het wijnhuis van Milianto.

Onder hen was ook de kroeghouder zelf, daaraan viel niet te twifelen al zag hij er nog zo beklagenswaardig uit.

Toen de deur opnieuw achter deze gevangenen gesloten werd, zei Brand op gedempte toon tot Henderson:

— Dat ziet er kwaad genoeg uit.

Die kerels weten of vermoeden, wie de man is, die in handen van de politie is gevallen, want ik ben zo onverstandig geweest, toen wij ons op de trap bevonden, hardop zijn naam te noemen.

— Maar zij weten misschien niet, dat Mylord is gevangen genomen, mijnheer Brand, antwoordde Henderson.

— Daar moeten wij maar niet al te vast op rekenen, vriend James, zei Brand mistroostig. Dat zal wel gauw genoeg uitkomen. Het is merkwaardig, maar Italië schijnt voor John Raffles een ongeluksland te zijn. Dit is nu al de tweede keer, dat hij in het land van de citroenen in gevangenschap is geraakt.

— De eerste keer hebben wij hem gered, mijnheer Brand, en ditmaal zullen wij daar ook wel in slagen, riep de reus grimmig uit. U hebt de slimheid en ik de kracht; als u iets weet te bedenken, dan zal ik het wel ten uitvoer brengen, al zoudt u mij bevelen, het hele politiebureau op mijn nek weg te dragen.

— Zover zal het wel niet hoeven te komen, James, merkte Brand op, die ondanks de gevaarlijke toestand, waarin allen zich bevonden, een glimlach niet kon weerhouden. Alles zou natuurlijk op rolletjes lopen, wanneer het maar niet uitkwam, dat de politie de hand had gelegd op... iemand, naar wie de Engelse justitie al zolang zoekt. Want in dat geval zal men Mylord al over een paar uur weer in vrijheid moeten stellen, daar men hem weinig anders ten laste zou kunnen leggen, dan verzet tegen de politie, een misdrijf, dat in dit land met zijn warmbloedige bewoners, zelden hoger wordt gestraft dan met een paar dagen hechtenis.

— Wat gelooft uzelf, mijnheer Brand?

— Ik geloof, James, dat we hierop niet mogen rekenen. Maar de

avondbladen zullen ons in ieder geval wel wijzer maken.

— Als wij eens naar binnen gingen, mijnheer Brand, en Mylord gewoon opeisten?

Maar Brand haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat zou hoegenaamd geen nut hebben. Zo'n politiebureau zit vol agenten, en al zijn wij er in Londen een paar keer in geslaagd uit zo'n gelegenheid te ontkomen, dat zou hier heel wat moeilijker gaan.

— Dat wil toch niet zeggen, mijnheer Brand, dat wij niet dadelijk alles in het werk kunnen stellen, om Mylord te bevrijden?

— Dat kun je wel begrijpen, James. Van dit ogenblik af moeten onze gedachten uitsluitend daarop en op niets anders gericht zijn. Maar het heeft geen zin als wij hier blijven staan en het is bovendien gevaarlijk. Het is heel goed mogelijk, dat daarbinnen agenten zijn, die bij de zaak van net waren betrokken, en die ons misschien herkennen. En alles zou verloren zijn, als wij beiden nu ook nog in hun handen vielen. Wij zullen echter wel eens zien, hoe het met de omgeving van het bureau staat; maar daar is het beslist noodzakelijk voor, dat ik mij eerst ga vermommen.

Op het ogenblik dat de beide mannen weg wilden lopen, viel het oog van Brand op een jonge vrouw, die langzaam naderde, voor het bureau van politie stil stond en daar, met de handen koket achter het hoofd gevouwen, een paar woorden wisselde met een agent, die net naar buiten was getreden. Het was Teresa.

Waarschijnlijk was zij door het tumult boven haar hoofd gewaarschuwd, en had zij met alle anderen tijdig de vlucht genomen door een van de vele geheime gangen, alleen bij de bandieten bekend, lang voor-

dat de vijftien carabinieri de vergaderzaal hadden bereikt, en nu kwam zij onbevreesd eens poolshoogte nemen, daar zij er absoluut zeker van was, dat geen van de agenten iets afwist van haar aanwezigheid in de onderaardse vergaderzaal.

Het gesprek van de vrouw met de agent duurde maar kort, en daarna ging zij verder, nadat zij hem vriendelijk had toegeknikt.

— Het bericht dat haar vriend daar gevangen zit, schijnt haar niet erg aan te grijpen, mijnheer Brand, zei Henderson spottend, die van uit de verte het hele toneeltje had gadeslagen.

— Dat zou men tenminste uit haar hele houding afleiden, zei Brand meesmuilend. Zij ziet er echt niet uit als een ontroostbare weduwe. Maar kijk, zij komt onze kant uit; laten wij voor de veiligheid maar wat teruggaan. Zij mocht eens van plan zijn, je de ogen uit te krabben.

Vijf minuten later zou al blijken, dat deze vrees van Brand volkomen ongegrond was.

Want toen zij plotseling tegenover Henderson kwam te staan, lonkte zij de reus zo brutaal mogelijk toe, op een manier, die aan duldelijkheid niets te wensen overliet.

Brand was een man van veel initiatief en groot doorzicht en hij begreep onmiddellijk, dat hij gebruik moest maken van deze klaarblijkelijk goedgunstige stemming van de Italiaanse dievenmeid tegenover de zogenaamde Engelse zee-man.

En daarom boog hij zich naar Henderson toe en fluisterde:

— Ga die vrouw na en flirt wat met haar.

Henderson, die zijn oren niet meende te kunnen geloven, herhaalde verbluft:

— Moet ik met haar flirten? Is het een grap, mijnheer Brand?

— Heilige ernst. Maak haar het hof zo hard je kunt, je staat in een goed blaadje bij haar.

— Maar ik versta geen woord Italiaans, zo groot als een schilder-huis.

— Dat doet er niet toe; zij verstaat wel wat Engels, heb ik gemerkt. Amor kent geen nationaliteit. Ik reken op je.

— Maar waar is dat voor nodig, mijnheer Brand?

— Dat zul je wel horen. Je zult natuurlijk evengoed gemerkt hebben als ik, dat die vrouw er echt niet zou tegen opzien, jou tot plaatsvervanger van haar minnaar aan te stellen, zolang die in de gevangenis zal zitten. Je doet of je daar wel oren naar hebt, maar je laat je door de knappe Teresa een nauwkeurige beschrijving geven van het inwendige van het politiebureau, desnoods moet zij het je voortekenen. Je moet de ligging van de cellen je laten aanwijzen, die van het bureau van de commissaris, van de chambrée, van de gangen enzovoort. Probeer uit haar te halen wat er maar uit te halen valt; het kan ons allen van groot nut zijn.

Onder het spreken waren de beide mannen Teresa gevolgd, om haar niet uit het oog te verliezen, en de jonge vrouw had al een paar keer naar de reus omgekeken.

— En als zij het mij gezegd heeft, mijnheer Brand?

— Dan kom je mij het resultaat onmiddellijk vertellen in het hotel, maar niet later dan twee uur, want dan komen hier de middagbladen uit, en misschien bevatten die wel een en ander over de zaak van vanacht in het wijnhuis, in welk geval de gerant van het hotel wel eens argwaan zou kunnen krijgen tegen de drie zogenaamde detectives, die

zijn gelegenheid zo plotseling hebben verlaten.

— En hoe moet ik het aanleggen, om voor haar aannemelijk te maken, dat ik alles weten wil?

— Je zegt gewoon de waarheid, je wilt je makker bevrijden.

— En als zij alles dadelijk aan de commissaris van politie verraaft?

— Dat zal zij niet, James, mits jij je rol goed speelt. En ga haar nu na, maar wees wat voorzichtig, beheers je drift en laat je niet met nieuwe vechtpartijen in, want daardoor zou je Mylord de grootste schade berokkenen.

Dit was voor de brave kerel voldoende om hem direkt te laten zweren, dat hij zich onder alle omstandigheden zou weten te beheersen, en nu namen de beide mannen afscheid, om ieder op zijn manier te gaan werken voor de bevrijding van de Grote Onbekende.

Brand ging naar het Hotel Continental terug, vermomde zich daarna opnieuw en wachtte het ogenblik af, waarop Henderson weer zou verschijnen.

Hij voelde zich onrustig en gejaagd, want ieder ogenblik zouden de kranten het bericht van de arrestatie kunnen brengen en dan zou zijn positie in het hotel wel eens gevaarlijk kunnen worden.

Maar precies om half twee kwam Henderson zich melden, en direkt verliet Brand met hem het hotel, en voerde de reus, die er erg tevreden en opgewekt uitzag, naar het midden van het Piazza Diferrari, aan de voet van het grote ruitersstandbeeld, waar op dat ogenblik niemand was.

— En? vroeg de jongeman, zodra zij daar gekomen waren.

— Wel, mijnheer Brand, die Teresa is inderdaad een aardig kind, voor een dievenmeid ten minste, en de plattegrond van het bureau van politie heb ik in mijn zak. Ik geloof dat

ik in alle opzichten mijn ochtend goed heb besteed.

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en overhandigde Brand nu een stukje smerig papier, waarop met potlood in ruwe trekken een plattegrond was getekend, door Henderson zelf van een verklarend bij-schrift voorzien.

Brand had het papiertje haastig aangenomen, bekeek het schetsje aandachtig en zei tevreden:

— Prachtig, dat heb je knap gedaan, James. Als ik het dus goed zie, zijn de cellen, of liever arrestantenhokken gelijkvloers. Zij grenzen aan een tamelijk smalle gang, en er zijn zes van die hokken.

— Precies.

— Die gang loopt evenwijdig met de achterkant van het gebouw en dus moeten er drie cellen aan de buitenkant grenzen.

— Dat komt uit, mijnheer Brand.

— Wat is dat hier, vervolgde Brand, met de vinger op de plattegrond wijzend.

— Dat is de nauwe straat, die in een flauwe bocht achterom het bureau loopt.

— Is het hele gebouw door de politie ingenomen?

— Nee, alleen de beide benedenste verdiepingen.

— Heeft Teresa je iets kunnen vertellen over de plek waar Mylord waarschijnlijk zou zijn opgesloten?

— Zij dacht wel dat het zou zijn in een van de cellen aan de buitenmuur, want naar haar weten waren de andere al bezet. Ik heb haar nog gezegd, dat wij desnoods Milianto ook wel willen bevrijden, maar zij zei, dat er echt geen haast mee was.

Brand glimlachte en antwoordde:

— Je ziet wat een indruk je op haar gemaakt hebt!

Hij wierp opnieuw een blik op het stukje papier, dacht enige ogenblikken na en zei:

— Op welke manier krijgen de arrestantenhokken lucht?

— Er zijn ongeveer twee meter van de vloer ronde gaten in de muur, maar niet groot genoeg om er zelfs een kind door te laten, en bovendien zit er een dikke tralie dwars doorheen.

— Dat is lelijk genoeg, mompelde Brand voor zich heen. Er zal geen gelegenheid zijn, om dat gat te vergroten en bovendien moeten wij weten, in welke cel Mylord is opgesloten.

— Wij zouden eens door 't straatje kunnen gaan en het bekende fluitsen laten horen; wie weet vindt Mylord wel gelegenheid, iets door het celraam te werpen.

— Dat is een goed idee, James, riep Brand uit. Laten wij het maar direkt proberen.

De twee mannen gingen dadelijk op weg, en een kwartier later kwamen hun de eerste krantenjongens tegemoet, die luid schreeuwend, met pakken kranten beladen, uit een groot dagbladbureau kwamen stormen.

Dadelijk kocht Brand een nummer en zocht met grote ogen naar het bericht, waarvan zoveel afhing.

Algauw had hij het gevonden, want men had er twee vetgedrukte koppen boven geplaatst.

En wat Brand gevreesd had, bleek nu bewaarheid te worden: men had niemand meer in de vergaderzaal gevonden. Erle Wilson had bijtijds met de hele bende kunnen verdwijnen, na te zijn gewaarschuwd door de bandieten, die op de trap hadden gestaan, om de onbekende indringers te overvallen.

Maar veel erger was, dat een paar van de gevangenen benedeleden stokstijf volhielden, dat de Engelse zee-man, die wegens verzet tegen de politie was gearresteerd, niemand anders was dan de bekende Londen-

se avonturier John Raffles.

Uit het bericht bleek weliswaar, dat de politie-autoriteiten maar half en half geloof hechtten aan deze verklaringen, maar evengoed dat zij van plan waren, hun arrestant in verzekerde bewaring te houden tot Scotland Yard hun daarover zekerheid kon verschaffen.

En in dat geval, en dit maakte de zaak juist zo erg, zou Raffles zeker gauw vervoerd worden naar de gevangenis, waar hij heel wat veiliger opgeborgen was dan in het politie-bureau.

Hij stak het blad dan ook snel in zijn zak, na vluchtig een beschrijving te hebben gelezen van het avontuur in het wijnhuis, en wendde zich tot Henderson met het korte bevel:

— Ga mee, James, wij moeten ons direkt overtuigen, hoe de zaken daar in het politiebureau staan.

De twee mannen liepen verder, en ongeveer een half uur later bereikten zij de wijk, waar het bureau lag.

Daar het niet verstandig zou zijn, als Henderson, die er nog juist zo uitzag als de vorige avond, zich hier vertoonde, liet Brand hem achter in een café, en liep alleen naar de achterkant van het politiebureau.

Hij vond hier inderdaad de nauwe, donkere straat, die in een flauwe bocht achter het gebouw omliep, en ook de drie cirkelronde gaten in de muur op ruim twee meter van de grond.

Er was op dit ogenblik niemand in het nauwe straatje en zachtjes liet Brand het bekende, eigenaardige signaal horen.

Hij luisterde even in spanning, en hij voelde een grote opluchting, toen hij onmiddellijk daarna antwoord kreeg op dezelfde manier.

Het was echter onmogelijk uit te maken, uit welke cel het geluid afkomstig was, maar Brand verkeerde

ook hieromtrent niet lang in onzekerheid, want een ogenblik later vloog er een klein wit voorwerp door een van de openingen, dat als een sneeuwvlok neerduwrelde; het was een stukje van een zakdoek, om een knoop gewikkeld.

Brand raapte het voorwerp op, liet het in zijn zak glijden, en begon nu opnieuw te fluiten.

Maar ditmaal was het niet het sein; hij floot eenvoudig de gewone morsetekens.

In plaats van puntjes en streepjes echter floot hij lang of kort, en op deze even eenvoudige, als geniaal gevonden manier, vertelde hij Raffles het volgende:

— Wij komen vannacht om je te bevrijden.

En op dezelfde manier kwam het lakonieke antwoord:

— Goed. Hoe is het met Wilson?

— Ontsnapt. De bandieten hebben je identiteit verraden, ik ben bang, dat men je naar de gevangenis zal willen overbrengen.

— Dan zal ik mij zwaar ziek houden. Hoe denk je het voor elkaar te krijgen?

— Ik weet het nog niet. Zie je kans, met behulp van een breekijzer het gat in je cel te vergroten?

— Dat duurt te lang. De tafel zit aan de vloer vastgeschroefd, en ik heb niets om haar los te maken. Zo is het ook met de bank en de krib.

Even hield Brand op met zijn gefluit, en toen scheen hem ineens iets te binnen te schieten.

Hij seinde weer:

— Hoe dik denk je dat de buitenmuur van je cachot is?

— Wel het is een eensteens muur en niets meer, aan de binnenkant gepleisterd.

— Maar dan is de zaak al zo goed als in kannen en kruiken. Om middernacht komen wij terug, houd je klaar.

En daarmee verwijderde hij zich en voegde zich weer bij Henderson.

De rest van de namiddag besteedde Brand aan het nemen van de nodige maatregelen.

Hij huurde een kleine motorboot, want voor een auto hoefde men niet meer te zorgen; de snelle wagen, waarmee Henderson hierheen was gekomen, stond nog altijd in de garage klaar.

Vervolgens schafte Brand zich een paar dingen aan, die hij voor de onderneming van die nacht dacht nodig te hebben en daarop kon men niets anders doen dan het vallen van de nacht afwachten.

Om half twaalf stapten Brand en Henderson in de auto, en reden tot in de buurt van het politiebureau.

Het was echter nog tamelijk druk op straat en zo was Brand wel genoodzaakt de onderneming nog enige tijd uit te stellen.

Maar om kwart over twaalf werd het stil in de wijk van het politiebureau, en de voorbijgangers waren nog maar heel schaars.

Nu trokken de beide mannen, na de auto op enige afstand te hebben geparkeerd, naar de achterkant van het politiebureau, en toen zij daar waren aangekomen, haalde Brand enige voorwerpen uit zijn zakken, terwijl Henderson een soort koevoet greep en bij de voet van de muur juist onder het derde celraam ging staan.

Wat Brand te voorschijn had gehaald, was niets anders dan een kleine dynamietpatroon, zoals de mijnwerkers ze wel gebruiken om het harde gesteente te laten springen.

De patroon was bevestigd aan een elektrisch snoer, waarmee de patroon tot springen kon worden gebracht, en het werk van Henderson bestond alleen hierin, met een slag een gat in de muur te hakken, groot genoeg

om er de dynamietpatroon in te kunnen steken.

Doch alvorens zij aan het werk gingen, liet Brand heel zacht het waarschuwingssignaal horen.

Maar tot zijn verwondering en ontsteltenis kreeg hij geen antwoord.

Hij keek Henderson vragend aan, en juist wilde hij iets zeggen, toen daarbinnen het geluid klonk van een stalen deur, die wordt geopend.

En bijna onmiddellijk daarop klonk een bevelende stem, die iets zei, wat echter onmogelijk te verstaan was.

Maar als bij ingeving begreep Brand onmiddellijk, dat hij zijn plan nu onmogelijk ten uitvoer kon brengen; daar was het te laat voor.

Men kwam Raffles halen, om hem naar de gevangenis te brengen.

— Blijf hier wachten, totdat ik terug ben, James, beval hij op zachte toon. Er is iets niet in de haak.

En als een haas rende hij door een smalle steeg naar de voorkant van het politiebureau.

Voorzichtig stak hij het hoofd om de hoek, en zag voor het gebouw de sombere, geblindeerde auto staan, bestemd voor het vervoer van gevangenen...

De wagen stond van hem afgekeerd, en er zat op dit ogenblik niemand anders in dan de chauffeur, die hij echter onmogelijk kon zien, evenmin als deze hem kon zien.

Brand keek om zich heen.

Er was echter niemand in de omgeving te zien.

Vlug en onhoorbaar als een kat sloop hij naar de zware auto, onder het lopen de Engelse sleutel te voorschijn halend, die hij uit voorzorg bij zich gestoken had.

Hij bukte zich bij het rechterachterwiel, en in een ommezien had hij de sluitmoer bijna helemaal los-

gedraaid, die het wiel op de achteras bevestigd hield, zodat de moer nog met een enkele winding van de schroefdraad op zijn plaats zat.

De manœuvre had nauwelijks een paar sekonden geduurd, en was volkomen geruisloos verricht.

Dadelijk rende Brand weer terug, en trok Henderson mee naar de auto.

— Breng de wagen onmiddellijk door de eerstvolgende brede zijstraat en let nu vooral goed op wat ik je zeggen zal, beval hij haastig.

De beide mannen sprongen in de wagen, die nu door de brede dwarsstraat zo dicht mogelijk bij de hoofdstraat werd gebracht, waarop het politiebureau uitkwam.

— Luister nu! Over een paar sekonden zal men Mylord naar buiten brengen en in de auto laten stappen, maar is hij eenmaal daarin, dan is hij voor ons verloren, bedenk dat wel. Gelukkig is deze kant van de straat helemaal donker, en je kunt dus zo dicht mogelijk naderbij sluipen, zonder te worden gezien. Zodra de deur opengaat en ze komen met Mylord naar buiten, vlieg je op hen toe, slaat er zoveel neer als je maar kunt, en rent met Mylord terug. Ik heb in die tijd de motor gestart, en je zult gauw genoeg zien, dat een achtervolging niets zal baten. Haast je!

Henderson had geen nadere verklaring nodig. Zich dicht tegen de huizen drukkend, ging hij zo snel mogelijk naar het politiebureau, terwijl Brand hem met kloppend hart met de blik volgde. De reus was geen vijf meter van de deur verwij-

derd, of deze werd geopend en vier agenten, onder aanvoering van een inspekteur, kwamen naar buiten met Raffles in hun midden, met geboeide handen.

Twee agenten gingen vlug naar de autodeur toe, om die te openen, en van deze gelegenheid maakte Henderson gebruik om als een bom tussen de anderen te ploffen.

Zijn twee geweldige vuisten kwamen tegelijkertijd op even zoveel hoofden neer en een sekonde later tuimelde ook de inspekteur, die door de gebonden handen van Raffles tegen de kin werd getroffen, achterover.

Snel als de weerlicht was Brand achter zijn stuur gesprongen, klaar om weg te stuiven.

Daar kwamen Henderson en Raffles al aanstormen, en met de vlugheid van een acrobaat wipte Raffles met geboeide handen en al in de auto, terwijl Henderson naast hem terecht kwam, en dadelijk daarop stootte de wagen weg.

Maar de agenten waren al van hun schrik en verbazing bekomen; zij schreeuwden iets tegen de chauffeur, en deze liet zijn wagen keren.

Maar nog was deze niet half gedraaid, of het rechterachterwiel liep van de as en het voertuig zakte als het ware op de achterbenen neer, als een dodelijk vermoeid paard.

En alles wat Raffles en zijn metgezellen nog hoorden, was het machteloos gevloek en getier van de woedende agenten, die zich op het laatste ogenblik hun prooi zagen ontgaan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

TROPISCHE NACHTEN

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :